

PRÁCZKI ISTVÁN

**ELTŰNT
ÉVSZÁZADOK
NYOMÁBAN**

KADOCSA
KÖNYVEK

8

Eltűnt évszázadok nyomában

Megtalált évszázadok és Ausztrázia (Frankok – Dajcsok és Dac – Dákok)

Bevezetés a történelem hamisításhoz

Azt hiszem sokan ismerik azt a mondást, melyet az osztrák császárok „reklám-fogásának” tarthatnak. Magyarul ugyanis így hangzik: *Ausztriának kell uralkodnia az egész világon*. Jó kétezer éve azonban a rómaiak ezt így fogalmazták meg: *Austria est imparáre orbi universo*. Bevallom, amikor gimnazista koromban ezen először gondolkodtam el komolyan, nagyon mérges lettem. Hát ezek a fránya Habsburgok még a latin nyelvbe is beleszóltak. A dolog persze nem különösebben érdekelt. Néhány éve – majd fél évszázaddal később – azonban már meghökkenem az elém került rejtélyes szövegre. Tekeintettel arra, hogy 1500-2000 éve Ausztria még nem is létezett, nyilván nem róla volt szó.

Ekkor azonban már tudtam, hogy volt egy másik Ausztria, mellyel a francia történelemben találkoztam, csak hogy azt ő k Austrasiának nevezték. Ez volt ugyanis ama „őshaza-ősország”, melyet az úgynevezett száli-frankok (a mai németek és franciák ősei) hoztak létre a Rajna, Mosel, Szajna és Majna régiójában. Azt is megtudtam, hogy ennek volt az egyik (de nem első) fejedelme I. Klodvig (vagy Clocis) akit a franciák az első frank királyként „regisztráltak”. Azt is megtudtam, hogy ő a sicamber Meroving-dinasztia egyik „alapító tagja” volt, akitől a mai – integrált – franciák az őstörténetüket származtatják.

Csak hogy ezek a frankok avar-sicamber népek voltak, akik itt a Kárpát-medencében valaha megalapították Sicambiát,¹ mely később Atilla hun birodalmának a fővárosa lett. A szikamberek innen a Duna mentén felfelé vonulva száli melléknévvé frankok lettek, akiket mára francia-frankok és német-frankok néven ismerünk. A hajdani testvérnép azonban később két egymást zsigerből gyűlölő ellenséggé vált, és évszázadokon át gyilkolták egymást. Vajon miért jutottak el ide? Erre persze még kitérek, de most maradjunk Ausztria, Austrázia kérdésénél. Azt hiszem joggal tolnak sorozatosan az agyamba az újabb problémák. Miért nem tudnak a magyar diákok arról, hogy a francia-frankok (sicamberek) hosszú időt töltöttek a Kárpát-medencében. És miért nem tudnak erről szintén semmit a franciák? Őket sem érdeklí ösmúltjuk? Miért tűnt el Austrasia és miért kapta ezt a nevet a franciák „ősellenségei” az osztrák birodalom?

A kérdéseket még sorolhatnám, de ezt majd a dolgozatomban folytatom tovább és kielemezem őket. Ausztria, Austrasia azonban „kulcskérdés” lett. Az ő si név ugyanis a főszereplője annak a történelmi kriminek, amit **Heribert Illig** német kutató

---

¹ A nagy Francia Krónika ír arról, hogy a Trójából elmenekült hadak egy Sycan nevű hegyen megalapították Sicambria városát, amely – egy ideig – a fővárosuk volt.

a „*Kitalált történelem*” című könyvében „leplezett le”. Ennek a hamisításnak ugyanis az a lényege, hogy i. e. 700 és 1000 között valakik 300 esztendő telt be a középkori történelemben. *Skoda* (Hunnivári) *Zoltán* bécsi kutató szerint azonban csak 250 esztendő telt csak be, de az kétségtelen, hogy az egész középkori történelem feldolgozás hamissá, a történelemtanítás pedig hiteltelenné vált.

A magam kutatásai is megerősítik ezt a hamisítás teóriát, hiszen a francia történelemben észlelt fekete lyukak most kezdenek megvilágosodni. Ez pedig azért is izgalmas, mert Magyarország ebben a hamisításban többszörösen is érdekelt, illetve érintett. Nevezetesen azon egyszerű oknál fogva, hogy az eddig „bujkáló” avarok előkerültek, mégpedig oly erővel nyomulnak, hogy a középkori Európa arcuátát gyökeresen megváltoztatják.

A tárgyilagos történészek feladata tehát megállapítani azt, hogy kik és miért követték el ezt az orbitális csalást, melynek körvonalai máris jól láthatók. A főcél a római katolikus pápaság politikai hatalmának megerősítése és legitímálása volt. Ennek érdekében el kellett tüntetni a száli-avarok szittya-ariánus országát Austrásiát és minimálisra csökkenteni a Meroving királyok jelentős szerepét. Helyükbe plántálni a pápához hű Karoling dinasztiát, melyet Nagy Károly csodálatos nagy keresztény franknak átminősített birodalmán keresztül építettek be a világtörténelemben.

Ennek a dolgozatnak az volna a célja, hogy a magam sajátos eszközeivel felhívjam a történész és nyelvész szakemberek figyelmét a kutatás egy olyan szegmensére, melynek tudásáról most átfogó képet szeretnék adni. Munkám tehát nem történelmi dokumentum, hanem „csak” sajátos feldolgozás, mellyel mély és átható pillantásokat vethetünk olyan történelmi titkokba, melyeket nagyon gondosan akartak elzárni az utókor elől. Az olvasónak azonban a türelmét és indulatmentes figyelmét és gondolkodását kérem, mivel munkám nem tartozik az eddig ismert diszciplínák közé.

Óstörténet és a német nevek (Magyar-frank etimológia alapján)

A nyugati világ átlag-butá embertömegei (de sajnos az értelmiség egy része is) a németekről elsősorban azt tudja, hogy fasiszták, másodsorban, hogy árják és harmadsorban azt, hogy dolgos, pontos munkás emberek, akik nagyon rátartiak. A német történelemről is csak annyit jegyeztek meg, hogy a németek sokat háborúztak, mert szomszédaikkal soha sem tudtak kijönni.

A nyugati történészek azonban most (hébe-hóba) azt kutatják, hogy a németek a szlávoktól származnak-e, illetve mi közülük van az ázsiai wisigótokhoz, vagy a balti poroszokhoz. Emellett azon is filozófnak, hogy mit kerestek német nemzetiségű csoportok a Volga mellett, valamint a Kárpátokon belül a Szepességben és Szebenben, betelepülők-e vagy őslakosok? A magyar történészek azonban azon szorgoskodnak, hogy folyamatosan bizonygassák a németek és magyarok között fennálló

ezeréves ellenségeskedés indokoltságát. A Habsburg-dinasztia elnyomása miatti jogos ellenérzéseket igyekeznek átkonvertálni az egész németségre. Főleg az árjakat legjobban megtestesítő poroszoktól igyekeznek minél jobban elhatárolódni.

A magyar amatőr őstörténészek azonban a következő kérdésekre keresnek válaszokat? Rokonaik-e a németek. Aztán, a németek rokonságban vannak-e a franciákkal és angolokkal? Szlávok vagy németek voltak-e a „proto-németek”? Én viszont a következő kérdésekre keresek választ:

Aryák = árjak voltak-e a németek. Kik voltak a ma németnek nevezett bonyolult népcsoport? Massagéták, szarmaták, szogdok, dákok, géták, alánok, paszternákok és kipcsákok? Rokonaik voltak-e a bessenyők, a kazárok és a vandálok? Éltek-e hajdan németek a Kárpát-medencében? Netalán ő k voltak a géták, a gepidák, a kvádok, herulok, vandálok és szavár-avarok? Ellenségeink voltak-e, vagy barátaink? Mikortól kerültünk velük ellenséges viszonyba? Kik voltak a száli- frankok (gótok) és a szárdok? Svájc valóban semleges ország volt mindig? Közös fejedelmünk volt-e Atilla? Kik voltak mellette és kik ellene nagy csatáiban pl, Catalanaumban. Közös rokonaik voltak-e az avarok, a szabír-szavárok? Rokonok-e a bajorok, morvák és osztrákok?

A kérdések már önmagukban is történelmi forradalmat sejtetnek és provokálnak, hiszen eleve felrúgják az eddigi hagyományos (?) indogermán történelmi korszékot és az arra épült történelem szemléletet. A feltett kérdésekkel azt igyekeztem aláhúzni, mert az eddig tanított ókor- középkor- és újkor történelem, éppen csakhogy köszönő viszonyban van a történelmi valósággal, az igazi ókor- és középkor történelemmel.

Előljáróban azonban töredelmesen bevallom, hogy a – sokszor nem ok nélkül – lenézett etimológusokhoz tartozom. Én tehát nem a hagyományos kutató-sokkal, hanem a magam speciális összegző olvasó és elemző módszerével kutatom a választ a fenti kérdésekre. Azt is elárulom, hogy igen izgalmas és meghökkentő vá-laszok sokaságát kaptam. Olyanokat, hogy hamar felvetődött bennem a kétely az ősmúlt ma tanított valódiságát illetően. Az összavak ugyanis másról és másként beszéltek. Joggal vetődik fel azonban az is, hogy szabad-e az elrepült szavak és az ő-ket megörökítő kétes írások alapján kutatni a távol múltat. Lehetséges-e az ilyen úton kapott eredmények révén helyes történelmi következtetésekre jutni? Vá-la-szom az, hogy igen. Azt azonban tudnunk kell, hogy a jelenleg divatban lévő balol-dali és németellenes szemlélet alapján működő összehasonlító nyelvészet szerint ez nem lehetséges. Eredményes azonban egy új, általam kifejlesztett szóelemzés, me-lyet Fordított Ékezésnek neveztem el. Ennek a módszernek a titka tulajdonképpen csak annyi, hogy az ősi szittyá- arameus- „magyar” nyelv a szófejtés ősalapja. Minden idegen szóban (a görög, latin és héberben is) először a magyar gyököket kell keresni. Annál is inkább, mert az ő nyelv egyik – talán legfontosabb – tulajdonsága adja a megoldás hitelét. Nevezetesen azt, hogy „mindig igazat mondott”. Ez azt jelenti, hogy az eredeti szittyá- arámi- magyar ő szavak jelentés tartalmát mindig a valóság és a tények alapján fogalmazták meg. Ez tehát azt jelenti, hogy

az általuk kapott információk pontosak. A vezérek és országok megnevezése, a földrajzi és tudományos nevek, valamint más események neve hiteles. Ha az ősi gyököszt megaltaljuk, akkor megtudjuk, hogy mi is történt abban az időben és helyen.

Ennek a kutatásnak az a rejtjel kulcsa, hogy az ősi szittyia- magyar nyelv összevált benne vannak az összes európai kultúrnyelvekben. Természetesen nem a mai magyar nyelv adja a kutató kód alapját, hanem a hajdani összavak, melyek jórészt már nem, vagy csak rosszul ismerjük. A felderített ősi szavakat azonban vissza kell értelmezni a hajdani körülmények közé, hogy „vallomásukra” bizony számíthatunk. A németek kérdését tehát a Fordított Ékezés alapján vizsgáltam, és jutottam meghökkenítő és megdöbbenítő megállapításokra.

Kezdjük most a legelején. Mit is mond ma a németek ma ismert neve és mit jelentett valaha?

A magyarok *német* szava első ránézésre csak ősi módon, azaz fordítva nyilatkozik; a német –FO = temén. A temén < tömény a legtisztább, legerősebb minőségjelzője, illetve a Te-Mén kifejezés az istent jelenti. Te-Mén = Te-férfi-isten, te a mindent tudó, aki vezetsz bennünket. (*Menni* = méni tulajdonság. Menni franciául = *men*-er, azaz „mén”-men-el.)

A szlávok német = *nemec* szava viszont másról árulkodik. Először is arról, hogy a *nemec* szó a C = K szerint és a fonákjáról = cemen < kemen = ke-mény = azaz tömény. Ha viszont a divatos görög, angolos TH = S, vagy Sz hang szerint értelmezzük, akkor a németh = nemes. Ebből azonban más is kiolvasható, pl. a németh (*nemesz*) ugyanis *ősi* értelmében akkor jelenik meg, ha az N betű = a szittyia R alakjában jelenik meg. (NB: Östér = Östen, szabin ök = szabir nők, kazán = kazár stb.) A memeth < nemesz –FO = szemén < szemer, vagyis szemere. A szemere nemzetség azonban nőelví nép, mely az amazonok alap-népe, mely hosszú korokon át uralkodott a földön. A németek alapvetően turáni földművelő és pásztornép voltak, kiknek főistene a Fehérlő = Tülri-lú, azaz a Turul volt, kit ma a sas szimbólum fejez ki. Nem véletlen tehát, hogy az észak-európai nagy síkságok népei (orosz, porosz, polos) pólis = lengyel és osztrák (= őstrákok) egyaránt a SAS (kétféjú sas) emblémát alkalmazzák állami címerükön. (A sas azonban jelen van a szerb, román, cseh és magyar címereken is.)

A szót tovább vallatva megérthetjük azt is, hogy németh = nemes jelző, a tartalmát illetően az ősi módon temén = temény = tömény szinonimája volt. A németh = nemesz szó fonákja azonban = *szemen* = zemen, ami a szláv nyelvekben a földdel bírót, a földművest jelenti. Ő viszont a szemere nőtörzs nevéből kapta módosult (eltorzult) alakját. (A rovásírás R berúje = N. A földműves zemen is = zemer, azaz szemere és szemerke, vagyis a mag-termelő.)

Az ősnémetek mai szóval, de téves fogalmazással az ősarják (?) sokak szerint a *kimmerek* voltak. Ez tulajdonképpen így is van, némi helyesírási kiigazítással. A kimmerek ugyanis másként írva címmerek, kiknek neve a szimmer = szemere szóból kerekedett ki. (A latin C = K. Az oroszban viszont a C betű = Sz. A Cár is Szár

volt hajdan. Ami a nap-isten Sár és Szár ő sneve volt. Innen az angol francia Sir (fenség) megszólítás is, ami a nap-istent jelentette). A szemere, szemer is = cemer = cimner, (és kimner) lett az ókorban.

A mai *cseremisiz*, *cheremisiz* nép ennek a kimner, szemere népeiségnek az utóda. A neve ugyanis a fonákjáról ismerhető fel. *Cheremisiz* –FO = szimerech = szimerek, vagy cimnerek értelmében szólal meg. A Volga menti Szamara és a volt Sztalingrád = CARICIN (Sár-szín = szín-arany² nap) városok arról beszélnek, hogy a folyó mentén sumér, szemere = cimner, németek éltek, míg Sztálin Szibériába nem telepítette őket.

A németek latinosa elnevezése a géta volt, kiket a rómaiak szittyáknak neveztek. A géta szó a mai gót latinosa változata. A gót szó viszont a németek isten szavából ered. Az isten = GOTT és az angol isten = God (gud) a férfi istent jelentette. A németek ennek ellenére anya elvű Ariánus-vallást követték, ami a katolikussá váló nyugattal történt szakítás zsigeri oka volt.

A szittyák anyaelvű, vagy nőelvű ősvallása a biblia előtti korban kettévált és az addig egyedül uralkodó Boldogasszony (Tűz-anya = Szűz-anya) mellett a Férfiisten is trónra lépett. (A nőisten Méh, Mih neve mellett megjelent az ellentét-párja, ugyanis MÍH –FO = MÍM. Az új HÍM-istennek több más elnevezése is kialakult. Egyes nemzetségeknél például akkor a Dug = Dugó (sexelő < teremtő) istennek neveztek el. Innen ered a görög uralkodó = Dukász címe is, hiszen duk-ász = dugó-ász, tehát dugó < teremtő isten. E nevet viszi tovább a latin vezér = *dux* = digsz is. (A német got és az angol god –FO = dug és tug).

A turáni német nemzetségek egy része a nőelvű szemere- (szumer) < cimner (kimner) és az alán törzsekből verbuválódott. A német „huszárok” az ulánusok voltak, kik az alánokat jelentik a katonai fegyvernemi tradíciókban. A türingiai törzsek a turáni szemerek utódai. A *herulok* eredeti szittyá ő sneve = henul, pontosabban hunul = hun-lú, ami a hun istent jelenti vagy a hun embert a hun-úrt jelenti. (A székely lófő /lúfő/ nem vezért /istent/, hanem már embert jelent. A rovásírásban az R = N, amit a másolók összekeverték.).

A németek egy másik része viszont a férfi-elvű szittyá vallás törzseiből és nemzetségeiből eredt. Ezek az *akkádok* utódai³ közül kerültek ki. Ilyenek a Dac < dákok, a szabirok < szavarok és a száli avarok (proto-magyarok) és gallok voltak. A középkor kezdetén ezek az avar, gall = frank és gót nemzetségek váltak szét „németté” és „franciává”. A szétválás fő oka a középkori vallási válság, bár inkább vallásháború, ami szinte teljesen agyonhallgatott „keresztény-katolikus” agresszió

---

² A szolgálalkú tudósok szerint a Caricin nevet a trónörökös „cár-fiút” jelent. Ez a mai nyelvtan szerint igaz, mert a szin szó a saját-édes gyereket jelenti (moj szín = édes gyerelem). A cári szócska csak magyarul cári jelző, de nem oroszul. A cári gyerek tehát manipulált kifejezés, mert valaha a Szári = napisteni+ szín = igazi. A Caricin tehát az igazi napisteni hívőt, a nap-fiát jelentettek. Ezek pedig a szittyák voltak.

³ A sumér = szemer, szemere és kimner. Az akkád –FO = dak-a, vagyis a-dák. Vagy latinosan írva = dac. Kiknek nevét őrzi az orosz Csud-tó és az elfeledett csud-nemzetség, illetve az afrikai Csád-tó és csád-törzsek. A csudok országa volt a mesék csuda-országa.

volt. Ezt pedig válogatott kegyetlenséggel folytatták az ariánus, katar-albigens, bogumil vallások, majd a reformfelekezetek (hugenották, husziták stb.) ellen a teljes középkori időszak folyamán.

A szittyia vallás nagy válsága

Az ókor- és középkor történelem hamisításának csúcsa, vagy „netovábbja” (latinul a sine-qua non-ja) a szittyiák eltüntetése és a szittyiák történelem-formáló szerepének eltagadása. Amíg ebben a kérdésben nem látunk világosan, le-hetetlen az egész középkort megérteni, és cselekményeit tárgyilagosan értelmezni. A most kirobbant „Illig-botrány” sem érhető meg a kiváltó okok racionális oldaláról sem, ha nem ismerjük az egyik legfontosabb tényezőt, a szittyia vallás fogalmát és a szittyiák meghatározó szerepét. A szittyiák ugyanis nem egy nép, vagy nemzet-ség voltak, hanem a napvallás ő si neve, melynek követői főleg a hun és avar népek voltak. Azok, akik az összítő, egyesítő szittyia vallás tanait követték. A szittyia val-lás azonban nemcsak az ókorban, hanem a biblia előtti korban (a proto-ókorban) is létezett. Ők voltak ugyanis a kaldeusok, kiket csak érint a biblia irodalom. Azok a változások pedig, melyeken az idők során átment, az őskor nagy eseményeit hatá-rozták meg. (Az egyiptomiak, az iszlám is a káldeus vallás következménye.) A szittyia vallás fejlődéstörténete ugyanis több nagy és sok kis vallás keletkezését ge-nerálta. Ezt most idő híján nem részletezhetem, de azt tudnunk kell, hogy az ókor vége és a középkor eleje a szittyia vallás újabb válságának és nagy reformjának idő-szaka volt. Az a kor, amikor vallás-szakadás következett be. Akkor keletkeztek u-gyanis a nagy vallási mozgalmak, a nagy világvallások. Ismerkedjünk meg tehát ezzel a folyamattal.

A szittyia vallás első nagy „isten-váltó” válsága ie. kb. 8-10.000 körül kezdődő vallás „újítás” volt, amikor a szittyia amazonok Fehérló istennője mellett megjelent a szittyia-férfi vallás Vörös-Ló istene is, és hívei harcot indítottak a férfi isten legitímációjáért. Ennek teológiai célja az volt, hogy a férfi isten legyen egyenrangú az addig egyeduralkodó nőistennel. Ez a reform még teljes egészében a szittyia valláson belül zajlott le.

A sumér- akkád birodalmak kora előtt azonban bekövetkezett a második nagy vallási válság is. A Fehérló szittyia Nőfőisten eddig együtt uralkodott a Vörös-ló hímmistennel, de a döntő szó mindig az övé volt. Az egyre erősebb Férfi isten azonban elhatározta, hogy megszerzi az egyedüli Főisteni hatalmat. Szükségesnek tartom azonban vastagon aláhúzni, hogy: *Ekkor még mindkét vallási irányzat az anya- elvű szittyia vallás szerves része volt.* Ezt a vallási irányzatot nevezték el tévesen árjának.

A zsidó vallási tradíciókat követő római katolikus egyház legfőbb ellenségének a szittyia-napvallást és utód-felekezeteit tekintette, mivel ők uralták a világot a zsidó vallás megjelenéséig. A szittyiák voltak azonban – a kereszténység kezdetén is – a legfőbb akadályai annak, hogy a római katolikusok keresztül vihessék az Európa uralmi törekvéseiket. Ennek következtében előbb vallási, majd idővel politikai té-

ren is mindent megtettek a szittyák és „árják” eltüntetése érdekében. A középkor folyamán pedig először a szittyá hun-avarok és az arilánus frankok-gótók megnyerése volt a főcél. A térítést visszautasítókat igyekeztek lejáratni és hitelteleníteni, sőt – ha lehetett – meg is semmisítették őket.

A szittyá vallás második válságának volt még egy „mellék-terméke”. A vallási szemitizmus megjelenése. Ekkor ugyanis a tiszta (és tűzi < szűzi) szittyá val-lás ellenében megjelentek a nem-tiszta, azaz „szemetes” (szemita) irányzatok. A szittyá vallási alapelveket megmásító him-elvű vallások egyre agresszívebbé vál-tak, majd később azokat meg is hamisították. Köztük legmesszebbre a zsidó vallás ment el, sőt az eredetileg szittyá médek is az ő jehovista (proto-zsidó) befolyásuk alá kerültek. A zarathustra és párszi vallás is egyre militánsabb lett és a belőlük eredő asszír és babiloni dualista vallásokat is a vallási türelmetlenség és a kegyet-lenség jellemezte.

A zsidók szemita (nem tiszta) vallása ekkor már szittyá ellenes vallásá vált, ami azt jelenti, hogy megtagadták a tisztaság (tűz = tisztesség) és a vériség (testvéri szövetség) szent tanát. Ezt a külsőségekben is kifejezték. A vízzel kereszteltek, vízzel fröcskölve szentelek és vízzel vetettek keresztet. Kezüket lábukat vízzel lemosva tisztultak meg. Stb. Valójában a vízzel manipulálva a szittyá napvallás tűzét és forró szellemiségét oltották. Egyidejűleg pedig azt hirdették, hogy a tűz tisztelete (tűz kultusza) és a vér-szerződéses tisztátlanok és ördögi megnyilvánulá-sok. (Az ördög tehát egyenlő a szittyá napistennel és lakóhelye a nap-tár tehát ma-ga a pokol, ahol az ördögfiókák élnek.) Ezekkel aztán a szittyá napvallással való teljes szembenállást fejezték ki. A szittyák ennek következtében minősültek po-gánynak és eretneknek, kiket kötelező volt üldözni és tűzre, máglyára vetni.

A zsidók kezdeti nőelvű judaista vallása tehát előbb csak a nem tiszta (nem szittyá = semita) vallás lett, amely Babilonban vált teljesen himelvű „felekezetté”. Tulajdonképpen Médiában dolgozták ki a sajátos kemény zsidó teológiát és ettől kezdve élesen szembekerültek a szittyá nap-vallás erkölcsi tanaival. A zsidó biblia ezt a változást Eszter győzelmével örökítette meg. A zsidók Purim ünnepe is a tö-megesen megölt „perzsákra” emlékeztet. Ezzel az igencsak furcsa logikájú történe-tével adta tudunkra a zsidók végleges szakítását. (Ti. Az új zsidó himelvű vallás (az igazi isten immár Elohim = Élő-hím jutott uralomra). A vele szembehelyezke-dőket pedig ellenségnek tekintik, akiket egyszerűen meg kell ölni. Aligha véletlen, a Purim-ünnepségek nagy fontossága, hiszen itt mutatta meg igazi arcát és erejét az „új himelvű zsidó vallás”.)

A fentiekből azonban az következik, hogy ettől kezdve a zsidók szemita jelzője újabb értelmet kapott. Az eredeti szemét < szemít = szemetes fogalom a nem szity-tya, azaz nem tiszta jelzót hordozta. Ez a most is himelvű semita szó azonban a semmítő, a megsemmisítő fogalmat és törekvést fejezte ki. (A szittyá Ő és Ő han-got görög latinosan A-val helyettesítették. Pl. örmény = armáni, aszult = öszült, a semita = semmitő. Stb.) A hajdani nem-tiszta = szemít vallásminőség jelző itt már politikai (katonai) tartalmat kapott. Ez az oka annak, hogy a valaha szittyá vallású

perzsák és asszírok, a szemita hímelvű vallást követve már a kegyetlenségükről lettek híresek. Az hadifoglyok kivégzése, karóbahúzása, vasborona alá rakása és megnyúzása ebben az időben terjedt el.

A szittyá vallás mindig is anya-, vagy nőelvű, azaz humánus (= hun-anyus) fel-fogású politikát és kultúrát követelt meg. Az ARYA szó ennek megfelelően az a-nyát jelenti. Az ARIANUS jelző pedig = anya-nūs < anyás+ nős élet-filozófiát fejezi ki. (A szó-tévesztés ismét a rovás írás nem tudásából keletkezett. A rovás R betű = N jel elérése miatt.). Pl. a Duna latin neve Ister ami Istent jelentett, akár-csak a főníciai napisten Istár is = Istan. Csörg = csöng, korg = kong stb. Az ARYA tehát = ANYA, az arianus = anya-nūs < anyanős. Összefoglalhatjuk tehát azt, hogy a gyűlölt árja és ariánus szavak valójában a szittyák humánus ősvallásának a békés szellemiségét képviselték és fejezték ki.

Szittyák és a kereszténység

A szittyá vallás harmadik válsága beleért és bele is szólt a „kereszténység”, ki-alakulásába, hiszen megújulása és átalakulása az apostolok Krisztus által el-rendelt térítése révén következett be. A biblia szerint az apostolok a „pogányok” közé mentek Krisztus szeretet vallását hirdetni. Arról tudunk, hogy világszerte óri-ás sikerrel tanítottak az apostolok. Arról azonban semmit, vagy nagyon keveset, hogy az új vallási tanokat – ami nem a mai kereszténység volt – valójában a po-gánynak nevezett szittyá népek fogadták be. Arról sem esik ma szó, hogy az apos-tolok nem a hímelvű „zsidó-keresztény” saul-pauli vallást, hanem a anya-elvű (= árja) szeretet vallást vitték a szittyá pogányok közé. Az eredmény egy megrefor-mált szittyá árja vallás lett, melynek humánus jellege megújította a válságban lévő szittyá vallásfelekezeteket és sorra alakultak meg a nőelvű gyülekezetek, majd rö-viddel később már a püspökségek is. Ezek döntő része az ariánus (anya-elvű), a nesztoriánus (nő-estor = nőisten-elvű), a manicheus (Méni-kus = szittyá-férfi-elvű) valamint az albigens kata (= tiszták < szittyák) stb Krisztust követő vallások, vol-tak.

A zsidók megtérítése – mint tudjuk – soha sem sikerült. Ezt az is bizonyítja, hogy éppen a „Szentföldön” nem honosodott meg tömegesen az ős-kereszténység. Nem véletlen, hogy a krisztusi vallás központja sem Jeruzsálemben alakult ki, pe-dig Jézus és Péter testvérei voltak a gyülekezet vezetői. Nem volt véletlen tehát az sem, hogy Atilla korában már Európában is a szittyá napvallásból keletkezett ari-ánus, vagyis az Anya-elvű vallás volt a legerősebb. A szittyá népek ugyanis sorra megtértek⁴ és fel vették a „köröstyény” (pontosabban a kör-östeni) vallást, melynek igen erős szervezeteket hoztak létre egész Európában is, a Fekete Tengertől az At-lanti óceánig.

---

⁴ Megtérni csak azok tudnak, akik elhagyták az egyházat. A pogányokat nem lehet katolikussá téríteni, csak az újba beszervezni és megkeresztelni. Visszatéríteni tehát csak a hím-elvű „renegátokat” lehetett volna, de a pogányokat nem.

Délen és Dél-Nyugaton, illetve Dél-Keleten és Elő-Ázsiában a manicheus és nesztorianus irányzat terjedt el. Atila korában – tehát az 5. század közepén is –, a római katolikusok csak a harmadik „keresztény” vallási erő voltak a világon, hiszen még Rómában is a manicheusok és ariánusok voltak döntő többségben.

Nagy Konstantin császár azonban (a 4. század végén) a Milanói Edictumban, nemcsak államvallássá tette a katolicizmust, hanem az agonizáló birodalom kormányzása is átcsúszott a pápák illetve a híveik kezébe. (A római birodalom hamarosan össze is omlott.) A politikai hatalom birtokában pedig katonai erővel folytatták a „térítést”. Ez viszont az „eretnekek” elleni fegyveres harcot jelentette. Könyörtelenül pusztították a katolizálást megtagadó ariánus és manicheus híveket. Ez volt valójában a *keresztény üldözések kora*.⁵ Csakhogy nem a pogányok ölték halomra a zsidó katolikus keresztényeket, hanem a pápaság küldte halálba az ariánus és manicheus (stb) szittya keresztényeket, akik még ekkor is a rövid keresztet viselték.⁶ Persze azt is illik tudni, hogy az első kereszties hadjáratok sem a törökök ellen harcoltak, hanem a katar és albigenes (ariánus) őskeresztények ellen indultak harcba. Nem muzulmánokat, hanem a katarokat, ariánusokat és később a bogumilokat, valdenseket és huszitákat is ölték, pusztították.

Akkor a még hol gótnak, hol franknak nevezett száli-avar népek vallásilag megoszlottak és szembefordultak egymással. A nyugati gótok fokozatosan behódoltak a katolicizmusnak, mert a Caroling-királyaik érdeke volt az abszolutista királyi hatalom megteremtése és örökítődi családi hitbizományá tétele. A keleti frankok és avarok az ariánus és bizánci vallást fogadták be. A pápa azonban folytatta a fegyveres térítést és támadták közép-európai avar, bajor népeket. A leglátványosabb és legrejtélyesebb összezapás Atila híres catalanaumi-csatábam történt. Akkor már ugyanis a bizánci pátriarka és a római pápa egyaránt Atila adófizetői voltak. „Nagy Leó” pápa Marcianus bizánci és Valentiniánus római császárral, valamint Aetiussal a római haderő főparancsnokával „összeesküvést” szőttek Atila ellen, aki Európát a szittya ariánus száli-frank népek között kívánta felosztani, hiszen a római birodalom már összeomlófélben volt.

Az összeesküvéshez csatlakozott titokban a szittya szellemiségét feladó és katolizálni hajlandó nyugati frank király Theodorik is. Velük ellentétben az Ardarik vezette keleti-frankok és gepidák, valamint a Geiserik vandál seregei, melyek ariánus szittya voltak, Atillát támogatták. A híres csata – a most tanítottakkal ellentétben – nem maradt eldöntetlen, illetve Atila nem szenvedett vereséget. Ellenkezőleg, a hun fejedelem győzött, bár célja nem mindenáron volt az ellenfél megsemmisítése. Az európai béke megteremtése volt az igazi cél, de szittya szellemiség hegemonia alatt. Nem volt ugyanis mindegy, hogy a széteső római birodalom romjain milyen

---

⁵ A rómaiak vallásuk miatt senkit sem üldöztek és főleg nem ölték meg. Ők csak a birodalomra veszélyes felforgató, lázadókat végezték ki.

⁶ Az X, (+) jelek a tűz piktogramja ma is, hiszen a kör és kereszt = ⊗ a napistent jelentette, kinek másik neve a kör-östen volt, amit köristennek, a híveit pedig köristenteni-nek, más írással keresztényi = kereszténynek nevezték. (Krisztus = Cruisten = Köristen.)

Európa születik újjá. Tovább folytatódhat-e a római császárság által megindult erkölcsi züllés és erre rátelepedik-e a királyságok zsarnoki rendszere, amikor az emberek döntő része rabszolgasorsba kerül, mert az új isten már az Arany-borjú lesz.

Európa érdeke azonban az volna, hogy egymást támogató szövetségi rendszer alakuljon ki, melynek erkölcsi alapja a megreformált szittyai vallás szakrális eszméisége lenne. Ezt pedig a szittyai birodalmak uniója biztosíthatná. Atilla ezt a szövetséget a metzi (verduni) szerződéssel létre is hozta, de az európa-ház morális tartószerkezetét azonban nem fejezte be. Elkövette ugyanis azt a szittyai tradíciókat felrúgó végzetes hibát, hogy elmulasztotta megbüntetni az ellene támadó árulókat. Nevezetesen a nyugati frankokat, kiknek áruló királya Theodorik egyébként elesett a csatában (?). Nem büntette meg a főszervezőket, a „spiritus rectorokat”, a római pápát és a két császárt sem.

Nem tudjuk miért, de az árulókkal szemben mindig is kíméletlen Atilla megbocsátott Nagy Leo pápának, Valentiniánusnak és Marciánusnak is. Ma már megállapíthatjuk, hogy a pápa Atilla-ellenes praktikája teljes sikert ért el. Atilla nem vonult be Rómába és Bizáncba, hogy büntessen. A megbocsátással kapcsolatban pedig csodás jeleneteket adtak elő a krónikáirók. (Állítólag maga Szt. Péter jelent meg a pápa feje felett), de az kétségtelen, hogy a pápa megérdemelte a nagy jelezőt. Ő teremtette meg ugyanis a hun, szittyai ellenes győztes összefogást, melynek tagjai kezdetben a pápaság és a frankok voltak, de később a szászok és bajorok, majd legvégül a magyarok is csatlakoztak hozzájuk.

Atilla „jutalma” nem maradt el. A megkímélt ellenségek döntő lépésre szánták el magukat. Egy év múlva megölték Atillát és a hunok szövetségi birodalma szétesett. Ezzel lehetővé vált, hogy a katolikus vallást támogató nyugati frankok a Római birodalom bukása után, megkaphatták a római császári címet, ami akkor a világ urát jelentette. Tekintettel arra, hogy a keleti frankok ariánusok maradtak, Róma és a nyugati frank-francia haderők irtó-háborúkat indítottak az ariánusok és más eretnekek ellen. Ettől kezdve a római katolikusok vallás teológiájában (és filozófiájában) a szittyák istenség és misztériuma lett a gonoszság, az ördög és pokol szimbóluma a bűn megszemélyesítője. Magyarul a szittyai páros-istenség az ördög. A pokol pedig a turáni istennő méhe, ahol a szittyák ördögfiókák (a hunok és magyarok) születnek és élnek.

Atilla és Austrasia

Heribert Illig bajor és Skoda Zoltán magyar kutatók rájöttek arra, hogy az első évezred végén 2-300 esztendőtel beleszaltak a világtörténelembe. Ennek a kitalált (fiktív) történelmi kornak az indítékaira azonban még nem derült elég fény. Ez pedig azért nagy baj, mert ma még senki sem tudja, hogy az egész hamisítás Atilla nyugati hadjáratának és Európa újra felosztásának a következtében vált szükségessé a római pápaság számára. A cél kétoldalú volt. Az egyik oldaláról: Az akkor már győztes római pápák számára dicsőséges múltat és isteni eredetet kellett „konstruálni”. Ennek ellentételeként viszont el kellett tüntetni a hunokat és avaro-

kat, valamint a szittyai vallást és hármastiszteletet. A kettős csalást az a zseniális húzás tette hitelessé, hogy a bűnt, az ördögöt és a pokolt a szittyai istenség, az emberi kegyetlenséget és barbárságot pedig a hunokkal és avarokkal, majd a magyarokkal személyesítették meg.

Nem esik azonban szó egy szintén rendkívül fontos esemény sorozatról sem, ami akkor – egészen napjainkig kihatóan – meghatározta a világ sorsát. Ezt a „történelmi fekete lyukat”, melyet Illig és Skoda csillagászati tudományos eszközökkel fedezett fel, én a magam módszerével, (a szittyai ősnyelven alapuló tudományos elemzéssel), illetve ennek pragmatikus alkalmazásával kívánom felderíteni, majd kitölteni. A középkori sötét foltokat tehát az ősszavak logikájával és máig ható erejével szeretném kifehéríteni, vagy színesebbé tenni. A Karoling-mítoszról ugyanis csak akkor érthetjük meg, ha az első évezred – eddigi sivár és egyoldalú – történelmet teljesebbé tesszük. Ehhez azonban vissza kell mennünk az ókor végéhez, a „nagy népvándorláshoz”, ami nem volt más, mint Atilla hun népének Nyugat-Európát meg *menteni akaró vállalkozása*.

Atilla ugyanis a catalanaumi csata utáni összehívta az ariánus szittyai vezéreket, kiket a papi krónikások frank, gót és vandál stb. „királyoknak” neveznek. (A vandálok királya Geiserik, a gepidáké Ardarik, a frankoké Thorismund volt.)⁷ A csatában résztvevő törzsek és nemzetségek vezetői a csata után Metz-ben, vagy Vertus-ban gyűltek össze, hogy Európa sorsát elrendezzék. Ezen Atilla azt értette, hogy Európát – pontosabban az Európában élő szittyai népeket – egyesíteni kellett. Kutatásaim szerint két eseménysorozatra került sor. Az első – a csata közelében Vertus-ban – a frank és gall törzsek vezetői és parancsnokai gyűltek össze, ahol megünnepelték a győztes csatát, egyidejűleg szövetségi vérszerződést is kötöttek.

A másik „a nagy vérszerződést” Metzben, vagy Verdunban köthették meg, ahol egyrészt Európát három részre osztották fel a szittyai népek között. Másrészt szövetségi államokként létrehozták – Európa békéjének biztosítékaként – Acheni székhellyel Ausztriát, valamint véri társát, Orleans fővárossal Neustráziát. És az avarok országát Nagy-Moráviát. Természetesen ott helyben törvényt hoztak az együttműködésről, amit a szittyák *sári*, vagy *szári* (= isteni), a francia utókor pedig „száli-törvényeknek” nevezett el.

Atilla célja az volt, hogy a Római Birodalom rövidesen bekövetkező bukása utáni zűrzavart megelőzze. Az akkor már nyugatra települt számtalan szittyai törzs között világos és logikus határokat kellett kijelölni. Másrészt úgy gondolta, hogy a római birodalom maradványát ajánlatos volna szittyai eredetű fejedelmek, császárok kezébe adni, hagyni, hogy megelőzzék az itáliai káoszt. Feltételezem, hogy volt még egy természetes törekvése is, de ezt nem tette szerződés tárgyává. Nevezetesen azt, hogy a szittyai-utód-vallások (ariánus, katar, valdens stb.) maradjanak meg a nemzeti vallásnak és ne fogadják el az agresszív zsidó-katolicizmust..

---

⁷ Rómát 410-ben egy germán „király” Alarik foglalta el. Ha azonban a nevét ősi módon, azaz fordítva olvassuk azonnal kiderült, hogy mit jelent a neve. A-larik –FO = a+király A vandál Geserich neve –FO = chireseg, azaz híresség. Az akkori egész világ nemcsak ismerte, hanem félt is tőle.

Ezt a nagy horderejű megállapodást ő si szittyia szokás szerint vérszerződéssel szentesítették. Joggal feltételezhető, hogy itt hozták meg a francia jogban szálitörvénynek nevezett örökösödési rendet is. Ez latinul: Lex Salica. (A fenti információkat, tényeket, az azóta is élő szittyia-szavak és elnevezések legitimálják. A kultikus város-nevek és ősszavak aligha tévednek. A catalánaumi (Chaloni) mezők, vidékek ugyanis mindmáig számtalan „gyanús” elnevezést viselnek. Az egyik városa *Vertus*, melynek neve = vért-űsz = vért-isz. A *La-Ferté* város-nevek az igazság szót rejtik a „la-verité” szót, ami magyarul = a- véritést < a vérszerződést jelenti. A legszebb és legpontosabb név azonban a *La-ferté Vidam* városé, mely egyértelműen árulja el, hogy a *győztes csata* után vidám-tort⁸ ültek a hun, avar, szittyia vitézek. A *Metz* város neve = metsz, azaz szel = eret vág. A *Verdun* (Verdün) név viszont hajdan Verdzün volt, ami vagy Vérvőzön szót, vagy inkább a Vér-özön kifejezést őrzi mindmáig.

Az egyesülés szavai sem mondanak mást. Az egység olaszul = *Unítá*, ami = H +un-itta (hun-itta), az örömös bort ugyanis a hunok, szittyiak itták. A francia egyesülés = unité, tehát h+unité = hunítá, egyesíté. Tehát honította = honivná tette < hunná tette a szerződöket. A hun ugyanis a hon védője.⁹ A szövetség né-metül = *Allianz*, de magyarul = a-lí-öntz = a lé-öntsz, a vérszerződési boros, véres lét öntöd a serlegbe és megiszod. A világ-egyetem, más szóval a világ egyesítése = *universum*, ami huni-vér-özön, tehát sok-sok szittyia vérszerződést jelent. A főiskola, egyetem = *Universitas* = huni-vért-itass! parancsot fejezi ki. De ne feledjük el, hogy az iskola (sp) = escola is = eskülő. A tanuló fiatalok ugyanis ciklusonként mindig vizsgáztak és az iskola végén esküt tettek. (Elnézést, de kénytelen voltam idecitolni azokat a kulcs-szavakat és neveket, melyeket nem én találtam ki, de én találtam meg őket. Márpedig ezek a szavak és nevek nem véletlenül beszélnek magyarul még annyi száz és ezer év után is!)

Az a vélemény is védhető, hogy a Vertusi vérszerződésben is szerepelhetett a Európa három része osztása. (Még nem tudjuk, hogy melyik volt előbb). A felosztás azonban elég világos volt. A Rajna és az Alpok vonalától nyugatra és délre lévő területeket a frank, lombárd, szárd, vandál népeknek adták azzal, hogy Itáliában a szárdok uralkodjanak. Franciaországban a frankok, gallok, az Ibér félszigeten pedig a vandálok, a katalánok és az avar-mórok rendezkedjenek be. A Rajnától keletre és északkeletre lévő régiók a keleti frankok, gótok, géták, svévek, svábok, türingek, marcománok és poroszok hazája legyen. Európa közepe, a Fekete erdőtől a Fekete tengerig és a balkáni Fekete-hegyekig a mór-avarok, szabir < szavárok, a dák-gepidák és az avar-magyarok birtokát képezi.

Vertus = vért-isz, Metz = metsz, Verdun (verdön = vér-özön) városok szerepe

⁸ A győzelem koszorúja a győzelmi tör = a Vidám-Tor, vagy Vig-tor, ahonnan a latin eredetűnek mondott Viktor és Viktoria kapta a nevét. Viktória ugyanis = Vig-torja.

⁹ Tessék megkapaszkodni: A francia Becsületrend neve Legion D' honour ő smagyar kifejezés = Légy-jó Hon-ór, vagy légy jó hun-úr. (Csak ez az értelme, és ezzel Napóleon tisztában volt. Jelképe egy piros gomb, ami a napot, a szittyia napistent jelenti.)

még nem lehet elég világos, hiszen én is csak az ősszók visszaértelmezésével (és szittyá logikával) próbálom a mozaikokat a helyükre tenni. Ennek okán a metszi szerződés tárgya a szittyák új nyugat-európai páros országának megteremtése, de a száli népek örökösödési rendjének szabályozása is megtörtént. A szövetségi gyűlésen főleg a száli avarok, a frankok, gallok, a gótok, azászok, a bajorok és svábok vettek részt. Kétségkívül ekkor hozták létre az Ázsiából érkezett szittyák új nyugati páros országát Metz, majd Aachen székhellyel *Austráziát* és a turáni (franciául = Turain) *Neustráziát* Orleans (= Mór-leány) fővárossal. A Duna-mentén pedig létrejött *Nagy Morávaia* (nagy mór-avar ország).

Azt sajnos nagyon kevesen tudják, hogy a hun és magyar (avar) népek – hosszú évezredek óta – mindig prárosan települtek. (Hunnia és Erdély < Dácia, Cseh és Morva ország, Német és Bajorország.) Az akkori AUSTRASIA = Austr < Ostr = Öster-(östén) + Azsia és NEUSTRASIA = Nő-östen-Ázsia ikersége kötelező szittyá törvény eredménye volt. Austrasia a száli-avar férfi Östén- Ázsia országa más fogalmazással = isteni-Ázsia, tehát az amely a Rajna, Majna és Szajna között létesült. A turáni nőelví törzsek és nemzetségek országának neve = Neustrasie (Nőster-azsia = Nő-östen-azsia) természetesen a Loár (= Ló-úr) völgyi Turán (= *Turain*) és Túr (= *Tours*) vidékén a Nő-östeni-Ázsiát idéző ország.

Neustrásia szerepe ma teljesen ismeretlen. Tulajdonképpen csak akkor jelent meg, amikor feloszlatták. Az utolsó neustrasiai királyt a Pipinek korában árnyék-királynak nevezték, melyre – nyilván – nincs szükség. A fogalom persze megtévesztő, mert Kis Pipinnek ez csak jogcím volt arra, hogy Neustráziát beolvassa az új frank birodalomba, mely már nem szittyá-típusú ország volt.

A két országot a két király „munka-megosztással” és felváltva irányította. Szittyá módra a tehetségük szerint alakították ki a munkamegosztást. Az egyik volt pl. a „politikai” uralkodó és vallásfő, a másik a hadak parancsnoka. Ezt a megosztást említett a törzsi nagytanács hagyta jóvá. Ez a jelenség is mutatja, hogy a fentebb említett párosság szittyá jellegzetesség volt.

E két országról teljesen elfeledkezett a nyugati történelem. Ez a két ország csak I. Klodvig (Clovis) száli frank fejedelemmel kapcsolatban jelent meg, amikor őt mint a frankok megkeresztelt királyaként ünnepelték. Ő valóban fontos személyiség volt, de igazi nagyságáról szó sem esik, holott Apja Clojo (de talán ő maga is) Atila oldalán vett részt a catalánaumi csatában. Ő ugyanis avar-mór azaz szikamber volt. A „vezetékneve” = Meroé < Meró volt, mely később Meroving (Merőfény) lett. I. Klodvig lett a sejtelmes, rejtelmes Meroving-dinasztia megalapítója. A Merovingok azonban soha sem hódoltak meg a pápának, így az ő uralmuk alatt a szittyá-ariánus vallást követték. Őket tehát előbb ki kellett irtani és emléküket meg kellett becstelényíteni,¹⁰ hogy a Karolingok katolizálhassák az országot.

Atila halálával Európa szétosztása mégis a fenti törvény (megállapodás) szerint

---

¹⁰ Az utolsó Merovingokat megölték, kolostorba zárták és avar-hajukat kopaszra nyírták, ami a legnagyobb csúfság volt egy száli avarnak. Ezen felül pedig semmittevő királyoknak nevezik őket még ma is.

be is következett, de ez nem tetszett a pápának, aki egyre nagyobb politikai hatalomra tett szert. Ennek azonban útjában állt Austrasia-Neustrasia a száli-frankok páros országa, mely akkor még mindkét „Ázsiát” magában foglalta és melyeken a Meroving királyok uralkodtak. Ők ugyanis egyértelműen a szittyia-ariánus vallást követték, hiszen francia kutatók szerint is sikamberek < sicamberek, azaz avarok voltak.

Skoda (Hunnivári) Zoltán azonban még az avarok létét is megkérdőjelezi a történelem hamisítás miatt. Abban igaza van, hogy az avarokról nagyon mélyen hallgatott az európai történelem. Sohasem igyekeztek tisztázni a törzseik azonosságát. Az is kétségtelen, hogy az avarok nem egy adott nép, vagy törzs voltak, hanem afrikai érkezésű (nem eredetű !) népcsalád, melynek utódai az európai vár és város építő avarok, a hajós normamok (mór-mének) és vikingek, az afrikai punok, a vandálok és az ibériai „arabok” is. Sok helyen azonban más néven ismerték őket. Ők voltak a száli-frankok, a szicamberek, a bavar-bajorok, a sycan-szicíliai ősnép, az erdélyi gepida székelyek és a morva-haban quad < dákok, valamint az alpesi vendek is. A legszebb bizonyíték azonban a Merovingok léte, melyre még külön is kitérek.

A franciák történelmének is ugyanaz az eredendő baja, mint a magyarnak. Nálunk a turk < magyarok náluk viszont a száli-frankok csöppentek bele a történelmükbe – látszólag szinte – előzmény nélkül. Valahogy úgy, mint Pilátus került a Credóba. Mi magyarok „szeretjük elfeledni” Kusán vezért és a turkokat, ők pedig Chlodio, Klodvig „királyt” és a sicamber a Merovingokat nem tudják honnan eredtetni. A Nagy Francia Krónika és a korabeli írások szerint a frankok egy része a Kárpát-medencéből érkezett nyugatra, de erről jőszerint semmit sem tudnak. Annak ellenére, hogy itt hosszú időt tölthettek, hiszen fővárost is alapítottak. (Ez a mai Visegrád, Sicambria városa volt.) Ez pedig száz évek eltöltését valószínűsíti a Kárpát-medencében.

Az viszont nagyon meglepő, hogy a francia történészek nagy elánnal kutatják kelta őseiket, de szinte egy pillantásra sem méltatják a közeli Kárpát-medencei tartózkodásukat. Kutatják, keresik ugyan őseiket, de azt sem tudják, kik is a kelták és honnan erednek. Az igazat megvallva a saját „ős-keltáik” a gaszkonyiakat és rokonaikat a „vaszkonyi” baszkokat¹¹ sem kutatják, pedig azok is kelták. Van azonban olyan érzésem, hogy a mai franciákat az ismert Duna-menti útvonal szinte bosszantja, hiszen akár a magyarokkal való rokonságuk is kiderülhetne. Az pedig nagyon lealacsonyító volna. Jobb tehát erről hallgatni, holott, Sicambria megalapítása után a Duna mellett nyomultak a Rajna felé, és évszázadokon át harcoltak a rámaiak ellen, és még a nagy Caesar sem bírt velük. Végül is ők, a száli-frankok adták meg nekik az utolsó dőfést is. Ámde, ekkor már Austráziának hívták ezt az Atila utáni szittyia-ariánus birodalmat, melyben a mai németek és franciák még

---

¹¹ A baszkok latinul = vascon nép, melyek rokona a gascon < gaszkonyi. Baszk-ország neve baszukul = Euskazi, vagyis magyarul = ösküzi = Esküző ország.

egy akolban éltek és harcoltak. Lépünk azonban tovább és nézzük meg Austrázia helyzetét.

A Merivong királyok gazdaggá és hatalmassá tették a két országot és békésen éltek együtt a burgunkokkal és a lombárdokkal, sőt az északi tengerparti normand (mór-man) népekkel is. A katolikus vallás terjesztését forszírozó pápák azonban nem leltek támogatásra a Merovingoknál, így azok ellenlábasait keresték fel és kötöttek velük megállapodást. Így lett kegyeltjük Kis Pipin Ausztrázia „háznagya”, a májor-domusa. Ő jelentősen támogatta a pápai hittérítők munkáját. (Szt. Bonifácus egyre hatékonyabban térített.) Sőt az egyik Pipin fiú; Martell Károly a pápai hatalmat fenyegető ibériai caralánokat és mórokat is legyőzte, amivel megerősítette a pápai hatalom előretörését Dél-frank honban, Aquitániában.

A Pipinek voltak azok, akik a száli királyokat – most még ismeretlen praktikkal – egyre inkább befolyásuk, bár inkább az uralmuk alá hajtották és valójában már a 8-ik században is ők uralkodtak. Megszüntették a kezükbe került Neustrasiát, mondván ott csak egy „árnyék- király” van, aki akadályozza az ország vezetését. No, nem a király hatalmát, hanem a major-domus külön hatalmát. Azt, melyet a Pipinek csalással, csellel és gyilkosságokkal már maguknak szerettek meg. Az ármány csúcspontja volt az utolsó Meroving király III. Childerich lemondatása és kolostorba zárása 751-ben, ami egyben Austrázia nagy korszakának a lezárását jelentette.

Száli frankok és királyok

Úgyszólván alig valamit tudunk arról, hogy a Kárpát-medencéből és a kelet-európai nagy síkságokról áramló „barbár” népek már Atilla kora előtt is „belakták” közép- és nyugat Európát. Arról sem sok szó esik, hogy Aachen fővárossal egy *Austrasia* (Ostrázia) magyarul Östér-Ázsia, vagy östen < isteni Ázsia nevű ariánus páros-ország volt, melynek nevét máig is őrzik az osztrákok.¹² Az östér-ország tulajdonképpen Csillag ország, mely ott fenn, az Ős (hős és hűs) térben van. A szitya népek szívesen viselték az Östen < Östér elnevezést. (Ma már senki sem tudja, hogy Galicia neve is csillagot jelent, pedig csak fonákjáról kell olvasni. Galicia – FO = a-Cilag = Csillag. Sőt a „spanyol” Galicia sem más, amit a mellette lévő Astúria = Östér név is bizonyít. (A történelemtudomány felületességére jellemző az is, hogy ma sem értékeli helyén a két Galicia östörténeti szerepét, de az sem tűnt fel nekik, hogy a frank Austrasia és az ibériai Astúria ikerszavak és csupán az írás-technika végett van ma különbség köztük.)

---

¹² A franciák utálják az osztrákokat, kiket már kutyának (autre-chienne) neveznek, holott unokatestvérek.

Ezzel kap értelmet a kétezer éves latin mondás, mely szerint: *Ausztriának kell a világot uralkodnia.* (Austria est imparare orbis mundi). Az osztrák Ausztria akkor még nem létezett. És miért pont neki kellett uralkodni a világon? Persze nem róla volt szó. A szittyák birodalmáról, az Östér-Ázsiáról (Csillag-országról) szólt a „latin” közmondás. A német oster-öster szó a keletet (keletkezést) jelenti. Asia = Ázsia, (de az Ö = A olvasat szerint): Asia = ősjé < Öse, azaz istene. Az őstér-Ázsia tehát Isten égi országát, a Csillag-országot jelenti. Magyarul pedig az őstér = az istent jelenti. Az isteni, a szittyai birodalomnak kell tehát uralkodni a világon.

Azon azonban magam sem csodálkozom, hogy Párizs és Aachen között nem találnak közvetlen kapcsolatot. Ez még menthető, hiszen Aachen Párizs és Aachen ugyanazt jelentik ősi szittyai szóval. A parázs a napot fejezi ki, így Párizs ősnéve Parázs, vagyis a nap. (Egyáltalán nem véletlen, hogy a magyar helyesírás Zs-vel írja a nevét és nem S-el. Itt még hatottak a szittyai gének.) Aachen esete kis-sé bonyolultabb, mert Párizs királyfi vetélytársát Athéné istennőt jelenti. Csakhogy a görög Th = Sz, tehát *Athéné* = a-Szene, vagy a-szén-e, ami magyarul parazsat is jelent. A Parázs = Athén-ből a-Szén = lett, ami francia- torzitással (Ch = S-Sz) elnevezve A+Chen = achen < Aachenné¹³ módosult.

A szittyai vallású száli frankok pontosabban a sár-avarok (gepidák) nagy országát a Rajna, Szajna és Majna régiójában hozták létre Östér-Áézsia = Austrásia néven. Vezérei és fejedelmei „napkirályok” lettek és nem véletlenül nevezték őket a frankok Meroving-nak, ami magyarul = Merő-fény < tiszta-fény. Sőt, az sem lehet véletlen, hogy a „németek” (a bajorok) első „hercege” az uralkodó Agilolfing-család megalapítója Garibald volt, aki az első frank Meroving királynak – I. Klodvignak – volt a közeli rokona. (Az agi = égi, a lol-fing ugyan ma undok szitokszó, de hajdan a Ló-Fínyt, a nap-fényt jelentette. Az utolsó ariánus és megbuktatott bajor herceg neve viszont Tasziló volt, ami A+ tya-Ászi-Ló, vagyis a napisten-ata nevét viselte.)

A mai történészek felfogása szerint a Róma bukása utáni korban, ókori hasonlatos élve: Deus ex machina-ként jelent meg nyugaton az akkori Európa legerősebb hatalma, melyet franknak neveztek, anélkül, hogy a frank szó „definícióját” tisztáznák. A száli frank kifejezésnek ugyanis nem a frank szó adta mag a lényegét, hanem a száli (sári = isteni) jelző. Ők voltak azok, kikkel a római légiók sem bírtak és joggal vették át az uralmat Róma bukása után. Szó sem esik arról, hogy a frankok sicamber = szik-emberek voltak és az egész Austráziai birodalom az avar törvények szerint alakult ki és élt a Meroving királyok korában a VIII. század derekáig, amikor Kis Pipin a pápákkal szövetkezve megbuktatta az utolsó hosszúhajú királyt III. Childerichet.

Ez ama kor, melyet Illig könyvében „kitalált évszázadoknak” nevez, mely a Karoling-királyok mítoszát teremtette meg, nagy győzelmekkel kidekorálva. Valójá-

---

¹³ Pallas Athéné görög neve is magyarul beszél, hogy kiderüljön mit is jelent. Ami izzik az pállik, azaz pállós. Ami parázs, az szén = ami görögösen írva A-thén. A két szó együtt Pállós Szén, vagyis egy nagy szikra, mely kipattanhat a nap (zeusz) kerek fejéből, ha valaki vas kalapáccsal rácsap. Pallas Athéné = Pállós a-Szén, azaz izzó szikra.

ban az történt, hogy Kis Pipihn „háznagy” puccsot hajtott vége és megbuktatta a szikamber-avar királyt és Szt. Bonifácius irányításával elkezdték a „térítést”, vagyis a száli frankok katolikussá kényszerítését. A tömeg- gyilkosságokkal végzett bajor térítés sikerét 804-ben Nagy Károly verduni akciója biztosította. Ekkor ugyanis 4500 (négyezer ötszáz) bajor harcost nyakaztatott le egyetlen napon. Az ariánus bajorok története ezzel befejeződött és ettől már ők is katolikusok lettek. A térítés alapos előkészítését és meggyőző voltát mi sem bizonyítja jobban, minthogy még 200 évvel később az 1. Keresztes-hadjárat során csak Bezires városában 20 ezer eretneket mészároltak le. (A hírhedt Szent- Bertalan éjéről pedig már ne is beszéljünk.)

Az összezsúrt évszázadok nagy hamisításának egyik oka azonban az is lehetett, hogy elkenjék a nyugati mészárlások szörnyűségeinek okait, melyekből némi információ mégis kiszivárgott. Az akkor már a pápának elkötelezett frankok és „németek” között ekkor törött el valami, amit még ma sem feledtek el. (Talán az sem véletlen, hogy a római katolikus vallás reformációja is a németektől indult és tulajdonképpen mindmáig a „német régiókban” születtek a legkeményebb vallás-reformátorok. Így a katolikus hatalmak „örök” ellenfelei, ellenségei maradtak.) A németek térítése azonban nem volt diadalmenet. Elsősorban azért, mert a német törzsek egy része nemcsak visszaautasította a „térítést” és szlávok lettek, vagyis az ősi szittyia vallás követői. (Vallás –FO = sakkav < szláv.¹⁴

Már beszéltem a vallásszakadásról, ami szétválasztotta majd szembeállította a három frank-sicamber testvérnépet, kiket Jámbor Lajos fiainak nevével (szimbolikusan) helyettesített a katolikus krónikairás. Kopasz Károly a nyugati frankok, Német Lajos a keleti részek és Lothár a középső részek uralkodója lett.¹⁵

A mai tanítások szerint I. Klodvig és Nagy Károly teremették meg a római birodalom bukása után a nagy Frank birodalmat, melynek száli-szikamber voltát elhallgatták. A későbbi szétesését, a három részre osztódást pedig a civakodó gyerekek nyakába varrták. Ez a katolikus mítosz máig érvényes, holott elképesztő ellentmondásokat találunk, ha az Atilla utáni évszázad történelmét kissé mélyebben vizsgáljuk. (Heribert Illig német kutató a „Kitalált Évszázadok” címen, Skoda Hunnivári Zoltán „Hungár naptár” címen a 300 esztendősi pápai csalásokról írt könyvet.)

Senki hivatásos történész nem vizsgálja azt aényt, hogy az Atilla utáni korban a száli-frankok miért is uralkodtak egész nyugat Európán és kik is voltak a száliak.

---

¹⁴ A vcallás (vallah) hajdan a szittyia-vallást jelentette. A szlávoknak vélt vlachok is a szittyia-vallás hívei voltak, kik később görög keletiek lettek. A Morava folyó szép északi völgye is Valacha = Valaska nevet visel mindmáig, akárcsak az etióp fialásak sem zsidók voltak régen, hanem a vallás = fallás követői. A proto-románnak tartott balkáni vlachok a bogumil-üldözéskor elmenekült szittyia-vallású nép voltak, kik a Kárpátok régiójába menekültek.

¹⁵ Mindhárman a Fehérlú napistennő nevéet kapták. Károly = Charles < Sarles, magyarosan Sár+LÓS, = napisteni. A Lajos = Louis (Lui) = LÚ, a Lothár = LO+Sár (th = sz). A nevek egyértelműen bizonyítják, hogy három szittyia vezérről volt szó.

A francia jogban máig is léteznek úgynevezett Száli Törvények (Loi Salienn, vagy Lex Salica) de nem kutatják őket. Nem, mert akkor még az is kiderülne, hogy a titokzatos kelták azonosak a száliakkal. Nem bizony, mert akkor megtudná a világ, hogy mindketten szittyák voltak. Ezzel viszont indokolttá válnának a nagy család vallási okai, és sorra kiderülnének az összes középkori manipulációk.

A száliak léte új alapra helyezné az indo-germán elméletet. A száliak ugyanis nem „indiai”, hanem avar-szabír és turáni eredetű szarmata-alánok (hunok) és a szabír-avarok (fekete magyarok) rokonai, utódai voltak. Azt ugyanis tudjuk, hogy az első ezredév első felében a szarmaták, jazigok, longobárdok, herulok és paszternákok (stb) éltek a Kárpát-medencében. Arról is hírt adtak a latinus krónikák, hogy Daciában, dákok, karpok, és gepidák éltek. A térségben pedig egy olyan erős hatalom létezett, melyet Dárius serege sem tudott legyőzni. Erdély, Moldva, Meothis és Havas-alföld térségét azok a *géták* uralták, kiket a rómaiak szittyáknak neveztek. Az országukat pedig Kis-Szittya országnak, latinosan Sciticának hívták.

A történészek szívesen beszélnek több nagy „spontánnak beállított” népvándorlási hullámról. Mégsem fogadják el azt a kézenfekvő tényt, hogy a keleten és kelet-közép Európában élt szittya népek tervszerűen vonultak nyugatra és ott megtelepedtek. Elhessegetik azt a gondolatot is, hogy a kárpát-medencei száli-longobárdokból lettek az „olasz” lombárdok és szárdok. Oda sem figyelnek arra, ha valaki a dák = dac nép és a dajcs-ok közt keresett kapcsolatot. A géták és gótok összecsengő neve sem izgat fel senkit. Az pedig még a francia kutatókat is hidegen hagyja, hogy az első királyuk Klodvig, Clovis sicamber (szik-ember = avar) volt és a Kárpát-medence fővárosa is Sicambria néven ismert. A frankok ugyanis évszázadokig éltek itt a Duna mentén és a várost magukról nevezték el.

Sicamberek és trákok

A mai tudorok a latin és görög „helyes-írást” tekintik szentnek és sérthetetlennek. Ennek következtében a belőlük kialakult (bár inkább kitorzult) mai helyesírások alapján hasonlítgatják össze az akkori ősi neveket. Nem veszik észre, hogy ezek nagy többsége szittya, magyar eredetű és őrzi ősi jelentés-tartalmát. Ennek figyelmen kívül hagyása eredményezte a megtévesztő és csalóka latin- és görög-központúságot. Ez más szóval annyit jelent, hogy a szittya kultúrának semmi köze sem lehet az európai műveltséghez. Elfelejtik ugyanis, hogy az addig elmúlt évezredek alatt mekkora hagyománya alakult ki a szittya-eredetű őstársadalmak vallási, etnikai és kulturális alapon kialakult életmódja következtében.

A modern írástudóknak a fonákírás (fordítva-írás) ókori szerepéről sincs fogalmuk, mert ha volna, akkor már régen rájöttek volna arra, hogy sok nép neve duplán jelenik meg a krónikákban. (Oda, és vissza felé olvasva is szerepel-nek). Így azt sem tudhatják, hogy a szittya-módon jobbról balra írt dac = dák név fordítva, de latinosan kád = quad lett a krónikáikban. Ennél fogva elfelejtették felfedezni azt is, hogy a tiszántúli és erdélyi gepidák bizony gypű-dákok voltak, akik

Szittyia-ország, Scitica határát (a gyepűt) védték. A nyugati Kárpátokban lévő gyepűket a quadok őrizték, akik fonák olvasattal szintén dákok voltak. Nem sejtették tehát azt sem, hogy a porosz nép szittyia ősnéve borosz < boros (bordó) volt, amit fonák írással (= SZ-R-B) szorb-nak olvastak. Ők ugyan Sziléziában éltek, de ennek ellenére szlávoknak nevezték ki őket. Ennek oka „csak” annyi volt, hogy máig sem értik, hogy valaha a napvallás azonos volt a pán-szláv kifejezéssel. Az ariánus németek ellen ugyanis, miután elutasították a zsidó-keresztény vallást, pápai és „francia” megtorló hadjárat indult. (Tízezreket öltek halomra.) Az ariánus német törzsek egyrésze elhatározta, hogy visszatérnek az ősi napvallásra. (Pánszláv –FO = napvolsz, azaz napvallás.) Az Odera mentén tehát nem szlávok, hanem nap-vallású dákok = dajacsok éltek, kiket máig is az első szláv néphek tart a „nagy” történelemtudomány.

Az sem tűnt fel a nyelvészeknek sem, hogy a balkáni Trákia, trák néve (T-R-K) mennyire hasonlít az osztrákhöz (ős-trák). A horvátok latin elnevezése sem gondolkodtatott el senkit, pedig a latinos Croat < Kroat (K-R-T) –FO = toark, azaz törk < türk, vagy trák. Ezek pedig az ősmagyar túriak, túrik (T-R-K) neve lett turk, türk és törk. Sokan hajlandók elfeledni, hogy görög és latin történészek nem hazudtak az ősi nevek leírásánál, csak nagy zavarban voltak. A magyaros neveket a saját helyesírásuk alapján próbálták leírni. Ez azonban eleve nem sikerülhetett, mert az ABC-jük kevesebb betűvel bírt, mint a magyar, így tévesen, rosszul írták le a magyar neveket és szavakat, melyeket a nyugati nyelveken tovább rontottak. Nekünk tehát a magyar törzsszavakra kell visszavinni a latinos, görögös elírásokat. Ha ezt tesszük, akkor az is kiderül, hogy a trák –FO = kart szó külön pályát futott be. Ebből lett a kurt és kurd szó is. A Kurt nem véletlenül a németek kedvenc keresztneve. A lázongó kurdok viszont az ázsiai turáni-turkok utódai.

A kurd (kurdz) < curd név visszafordítva lett drúz, ami egy „beazonosíthatatlan” nyugatszíriai népcsoport elnevezése. Sőt, ha hozzá merünk nyúlni az „innen” (főnicziából) származó karthágóiak nevére, akkor megeljük az alapszót = a kart előnevet, ami trákot, azaz túriakat jelentett hajdan. (A *hago* szó viszont az izsambuli nagy-templom: Hagia Sofia első szavával, ami magyarul a nagy jelentést rejt, tehát Nagy Szófia, a nagy istenfiát jelenti, mivel a Szó valaha az isten neve is volt. A H = N jelenség görög betűzavar okán jelenik meg, hiszen a kis H jele = η, ami az európai kis N betűt idézi fel.)

A fentiek okán tehát szinte törvényszerű, hogy meg sem próbálták a száli-frank meghatározás, száli jelezőjének lényegét felderíteni és megérteni. Ehhez persze azt is tudni kellene, hogy a napisten egyik – talán legősibb – neve a SÁR, vagy latinosan SZÁR volt. Az izzó nap valójában ősár (hősár) amit S-R- nek írtak és hol sár és szár, hol sár és szír, vagy sör és ször-nek ejtették. A Sár-arany a nap színét jelenti. A latin császár = caesar, sem más, mint kő+sár, ahol a kő = isten. (A német Kő = Stein, azaz i-sten). A német császár a Kaiser = kői-zer= kő-sár /kő- isten/. Az etióp uralkodó ősi rangja viszont a Rasz volt, ami szittyául –FO = szár, tehát ő is isten.)

A sár, szár szópárunk később a sárga, aranyszínű érett növényeket jelentette, ennek kapcsán a szár ikerszava lett a szál. A szittyia ősnyelv kedvelt szár és sár szava meglehetősen sok zavart okozott a görög és latin krónikásoknak. Úgy tűnik ezt a

kultikus szót igyekeztek eltüntetni, elhallgatni, illetve szitok-szóvá tenni. (Az ósár = sár, nálunk latyak = sár és ürülék = szar lett. A franciáknál viszont a sár = szál (sale) lett, ami náluk a szemetet, a piszkot jelenti.

A katolizált magyar nyelvben pedig a szár jelzöt kopasznak, tarnak tartották és így Árpád dédunokája Szár László a kopasz Laszló minősítést kapta, holott ő szál = cár László volt, aki anyja népénél, az oroszoknál fejedelmi (cár) rangot érdemelt ki.

Az ókori *sarmata*, vagy *szarmata* nevet sem értették meg, holott ők voltak az ún. „királyi szittyák”. (A mata < matyó és mada = szó a magyarok (madarok) egyik törzsének az ókori neve volt. A sár szó az arany- napot, a napistent jelentette. Az isteni jelző pedig azonos volt a király < királyi szóval. A sarmata tehát király+ matar, királyi szittyát jelent, mert a magyar < matarok mindig szittyák voltak).

A sár és szál szó tehát a legkiválóbbat, az istenit jelentette. Ezek a kiváló népek pedig szavár és avar névre is hallgattak. Ők voltak azok, akik a Dáciát is magába foglaló Szittyá Birodalom részét képezték. Dácia ősnéve azonban Dicső, vagy Dýcső ország volt, amit görögös, latinus írással Dacia néven ismert meg a krónikairás. Az Erdélyben, Dáciában élő gepidák és szabirok a rómaiak győzelme után nyugatra vonultak, de magukkal vitték az ősi dác, dák nevüket is. A gepida-németek a Dicső = Dýcs < Dűcs szót *Deutsch*-ként írták le gót betűkkel, de dajcs-nak ejtik ma is. (A németalföldiek dutch neve = dacs kiejtést vonzott. Az I betűt az angol-szász népek sokszor ejtették Áj-nak, Pl. Mike = Májk, Én vagyok = I am = Áj em. Stb.) A Dics szó tehát a Dájcs kiejtéssel ment nyugatra. A dűcs = deutdch és a dics = dajcs idióma pedig kissé keverve idézik fel a kétezer év előtti Dácia gepidáit és avarjait.¹⁶

Ezek az Erdélyből érkezett avarok voltak a szár-avarok, vagy franciásan a szá-li-frankok. (A frank = varank = váarak-at jelentette, ami az avarok sajátja, hi-szen az avar is = a-vár < város építők népe). Az ő közeli rokonaik voltak azonban a Kárpát-medencei longobárdok is, kiknek egyik ága szárd néven alapított új hazát Szardíniában és Lombardiában. Ezek a szárdok és a szálok azonos nevet viseltek, mely eltűnt és csak a magyarok, és Mussolini őrizte meg az eredeti jelentésüket. Mussolini fasiszta kormánya 1944 végén megbukott és a diktátor menekülni kényszerült. A németek segítségével azonban északon egy új államot alapított, melyet Republica di Salo, azaz *Szaló*-köztársaságnak hívtak. Ennek a névnek az a pikantériája, hogy a szálo szó magyar módon, tehát –FO = olasz. Ez pedig azért meghökkenítő, mert az itáliaiak neve – eddig mindenki előtt ismeretlen okok miatt – olasz. Elöttem azonban teljesen világos az eset. A sár-avarok, száli-frankok lettek. (A száli szót magyarosan Sz-L-nek illetve –FO = L-SZ-nek írták. Ezt mi olasznak, a frankok ilasz-nek, száli-nak ejtették valaha. Ma pedig már semmi nyoma sincs

---

¹⁶ Az avarok fekete magyarok voltak, akik Erdélyben és Bajor (bavar-avar) országban is letelepedtek. Fővárosuk Régenburg volt. A burg = burk a várat jelenti. A Régen szó viszont –FO = néger, azaz fekete. Ha ez hiteltelenség látszik, akkor menjünk Erdélybe és keressük meg Szász-régen városát, mely szász = német és régen = néger, tehát ismét fekete avar. III. Henrik császár bajor származású volt, a beceneve Fekete-Henrik. Ő is néger volt, akárcsak Szt. László királyunk.

ennek az ősi írásokban, kivéve Homérosz híres eposzát, mely a Trójai vár bevételéről szól. A mű címe: Iliasz, ami –FO = száli, azaz avarat jelent. (NB. A trójai vár bevehetetlen volt, hiszen az avarok építették, akárcsak magas Déva vára, melynek neve –FO = a-véd-vár ma is.)

Ezt a szófejtést alátámasztja a frankok első királyának I. Klodvignak a díszítő jelzője a *sicamber*-szót. (A reismi püspök a koronázáskor szólította őt így: „Mitis colla sicamber...” (hajtsd le fejed szikamber). A szik jelző a leégett, barna szént jelenti. A szik-emberek a szabir-magyar avarok voltak, akik Afrikából Núbia felől érkeztek Európába. Az avarok hosszúhajú varkocsos férfiak voltak, kiknek féltett kincse volt a három befont varkocsuk. Egyáltalán nem véletlen, hogy a varkocsos paróka lett a tudás és hatalom jelképe. Az angolszász, francia és osztrák főurak parókát viseltek. Ez jelentette a bölcsességet és a hatalmat is, hiszen az államférfiak, a bírók és a katonatisztek is parókát viseltek. (Az angol kitüntetés is = award, azaz „avar-ad”, az avarok adják.)

Az első száli-avar királyok a *Meroving* (*Meros*, vagy *Merove*)-dinasztia tagjai voltak, kiknek neve Meroe változatban is ismert volt. A Meroving magyarul Merő-finy, a Déli-fény, a legmagasabban álló nap neve. Innen ered a francia királyok napkirály elnevezése. A trónörökös neve = Dauphin = Delfin, ami a déli-finyt, vagy a deli-fi-t < deli ifjút jelenti. (A Meroe név természetesen a Merő < tiszta na-pot, a déli napot jelenti. Amde Núbia közelében is volt a Nílus mentén Meroe-ki-rályság, melynek fővárosában gyűltek össze az ősi papok. Innen délre nem is oly messze van Meru hegycsúcs, amely a Kilimandzsáró egyik vulkánja lehetett, de szent hegynek számított ezer éveken át. Ennek környékén vannak az első ősember-leleteket tartalmazó helyek is. Megtaláljuk azonban a Meru hegyet a hindu mitológiában is, ahol Siva isten szent helyének tartják, mert maga Siva ült rajta.)

A merő < meroe (merove) szó a napot és a napistent jelenti, így a Meroving királyok avar volta nem igen kétséges. Ekkor azonban a frankok még rég nem szakadtak ketté. A szakadást gyilkosságok sora nyitotta meg, mert még királyokat is megöltek, nevezetesen Lothárt is, aki a száliak legfontosabb országát a nagy Austrasiát vezette az észak Itáliát és Svájcot is magába záró „Lotharingiába” együtt. A legerősebb nyugati ország. Lothkár király megölése után a két testvér a frank Károly és a német Lajos elosztották maguk közt a lotári „örökséget”. A középső részét a leggazdagabb régiót a Szár-vidéket, Elsászt és a mai kis Lotharingiát mindkét ország magáénak tekintette. A németek és franciák ezeréves gyűlölködése éppen ennek a vitatott területnek a birtoklásáért folyó harcból eredt. Az indulatokat az fokozta az egekig, hogy a két nép más-más vallást is követett, azaz hajdan más istent tisztelt.

A korabeli „*Casus belli*” tehát a testvérnépek közti vallás háború volt. Pontosabban a római katolikus vallás fegyveres hadjárata, amit akkor „hittérítésnek”, a kereszténység terjesztésének neveztek. A pápai ellenőrzés alatt lévő (szinte kizárólag egyházi) krónikairás nagyon egyoldalúan kezeli a már több mint ezeréves, „német-francia” viszály kérdését. Az ellentét tárgya a – politikailag – a római császári cím birtoklása volt, ami akkor a világalmat jelképezte. Ennek adományozása pedig a

római pápák kezében volt, amit Nagy Konstantin meghamisított végrendelete révén szereztek meg. A politikailag akkor még jelentéktelen római pápaság (III. István pápa, aki a frankokhoz menekült) aki csak a frankokra számíthatott, ezzel a császár–ri cím adományozással lett főhatalommá. Oly szövetséget kötött, – a hosszúhajú Meroving királyi dinasztiát megbuktató – Kis Pipin új frank királlyal a VIII. század közepén, hogy a pápa Vatikán néven külön államot kapott és ennek ellentétéleként frank-római császárrá, – a világ urává – koronázta Kis Pipint.

Ennek a frank királynak, aki gyilkosságok sora révén került hatalomra, kellett „méltó és dicsőséges” múltat kreálni. Ennek érdekében illesztettek be az eu-rópai történelembe több mint kétszáz esztendő. Egyrészt azért, mert ezzel a katoli-kus vallás is felmagasztalódott, holott többnyire csak rabló háborúkat vívtak, mint az avar-„magyar” Kárpát-medence kirablása is volt. Ezzel pedig teljesítette a másik célt is. Nemcsak a hunok és Atilla emlékét és a szittyia vallás tradícióit tüntették el, hanem ha kellett, akkor tűzzel és vassal pusztították, irtották. Kis-Pipin és a Karolingok „feltupirozott” története lett tehát beillesztve a középkori Európa-történelembe. Ezzel a gátlástalan hamisítással eljelentéktelenítették a Meroving királyok több mint 200 éves birodalom-teremtő munkáját és eltávolították a történelemből az első és igazi száli-frank országot Neustrásilát és királyait. Helyüket pedig a pápaságot kiszolgáló újdonsült Pipin utódok vették át, akik már ellenségnek tekintették a száli szárd lombárdokat és a száli szászokat, valamint bajorokat is.

Csodálatos Nagy Károly

Elemzéseim alapján úgy ítélem meg, hogy a „*kitalált évszázadok*” zseniális trükkjét Nagy Károly (franciául: Charlemagne = Sarlmány)¹⁷ mennybemenesztése, finomabban a legitimálása (törvényesítése) érdekében találták ki. Ezzel az operációval persze sok mindent el kellett távolítani, illetve sok mindent meg kellett szépíteni. El kellett távolítani a frank őshaza Austrásia és Neustrasia létét, fogalmát és jelentőségét. Velük együtt ki kellett radirozni a krónikákból a hunoknak és avaroknak (valamint szittyáknak) még az emlékét is. Ezekkel ellentétben, ki kellett emelni a katolikus egyház nagyságát, isteni eredetét és szerepét, valamint a Karoling királyokkal való teljes azonosulását.

Le kellett persze rombolni a valóban őskeresztény ariánus Merovingok valódi szerepét és gyenge, semmittevő parazitákká kellett őket tenni. Velük ellentétben

---

¹⁷ A mai Károly, Carol szó eredetileg a király szót fejezte ki, ami az ő si nap-isten = Kör-ló (K-R-L) írás egyik változata. A franciás Char-les sem más, hiszen a Char = Sár azaz nap, a Les pedig a Lós, tehát isteni szót, a kettő együtt a Sár-istent jelenti. A középkori frank Charlemagne a Sár-Nagy, vagyis a Nagy Istent fejezi ki. Láthatjuk, hogy a francia királyok nap- király jelzője innen ered. A közkedvelt Lajos = Louis = Lúí, tehát Lói isteni név. A használata szinte kötelező volt. A Charlemagne = Sarlmány név azonban meg van a mai magyarban is, mint a sármány madár neve, mely sárga mint a nap. (Bármennyire is hihetetlen ez a kapcsolat logikus és törvényszerű.)

csinálni kellett egy mindig győztes Karoling (Károly = Király) dinasztiát, melyet Európa legnagyobb uralkodóházává kellett tenni. Ők voltak persze a római pápa világi és isteni hatalmának a garanciái. Természetes tehát, hogy „nekik kellett” letörni a száli, szász és bajor ellenállást, ellenkezést és szétverni a lombárdok ariánus-valdens eretnokségét. Nekik kellett „tönkrevérni” a muzulmán (?) ibériai mórokat, kiknek valódi szerepét ma sem ismerjük.

A frank királyságot 768-ban megöröklő N. K. tulajdonképpen egy történelmi „állatorvosi ló” lett, aki minden elképzelhető „jót” megtett, ami az akkori pápák érdekében állt. Katonai sikerei túltettek Hannibál és Napóleon elképesztő teljesítményein is. Hadtörténész szemével elképzelhetetlen nagy és számtalan haditettet hajtott végre. Elképesztően fényes diadalokkal zsúfolt 30 év alatt, bámulatos „hadászati világrekordot” állított fel egész nyugat Európa katolikussá tételével, és a pápaság minden eretnek ellenségének a megsemmisítésével, vagy megkeresztelésével.

A csodálatos N. K. diadalmenete azzal kezdődött, hogy először (778-ban) Desiderius lombárd királyt, aki a római pápát is megtámadta, győzte le és lombard királyné koronáztatta magát. Nem sokkal utána a szászok ellen támadt és 779- től 804-ig tartó hadjáratban leigázta, majd a kereszténység felvételére kényszerítette őket. Időközben Tasziló herceg bajor seregét is leverte. Mivel ők visszautasították a megkeresztelést, 4500 bajor hadifoglyot végeztetett ki egy nap alatt. Ezzel pedig biztosította a bajorok megtérítésének gyors sikerét.

Arra is maradt azonban ideje, hogy 778-ban a mórok ellen hadba induljon. Átkelt a Pireneusokon és legyőzte a „muzulmánokat” és az Ebróig foglalta el a spanyolok országát. Ez alig fejeződött be, amikor újra a szászok és dánok ellen indult és verte le őket. Korabeli írások szerint azonban az Elbán is átkelt és legyőzte a szorbokat valamint a vilceket (herulokat) is. A szászokat, bajorokat és poroszokat tehát meghódította, és katolikus hitre térítette őket.

Eme nagyhorderejű háború folyamán azonban 791 és 797 között arra is volt ideje és ereje, hogy a Kárpát-medencei avarok ellen két hadjáratot is szemé-lyesen vezessen. Második alkalommal két irányból indított hadjáratot és rövidesen elfoglalták a Duna-menti Avar-országot. A Dunántúlon egyúttal létrehozta az Ostmark grófságot (Ausztriát). Az avarok országát ezután teljesen kifosztották és kincseivel elárasztották a nyugati katolikus templomokat és kolostorokat, no meg a Vatikáni pápai kincstárt is.

Ez a győzelmi sorozat valóban olyan csodálatos teljesítmény volt, amely a legnagyobb elismerést érdemelné. III. Leo pápa nem is késett a kitüntetéssel, hiszen 799. dec. 31-én frank- római császárrá koronázta N. K.-t. (Bár egyes információk szerint saját kezével koronázta meg magát, nevezetesen az avaroktól elrabolt koronával, melyet ma Szent Koronának nevezünk, és melyet N. K. állítólag az aacheni

dómban lévő kriptában holtában is viselt.) A pápának tett szolgálatai miatt a halála után „Boldoggá” is avatták.¹⁸

N. K. hadműveletei azért mennek csoda számba, mert a hadi krónikákban felsorolt hadműveleteket végrehajtani a mai motorizált világban sem volna lebecsülendő teljesítmény. Közismert, hogy a gyalogos hadak napi átlagteljesítménye 30 km. A Pireneusok és Ebro, valamint Aachen (N.K. székhelye) között 2000 km, az avarok elleni hadjáratnál 2500 km, (oda-vissza a duplája) távolság több hónapi menetelést igényelt. Arról pedig jobb nem beszélni, hogy milyen volt (lehetett) az egy hónapos menetelés után a katonák harci értéke, morálja.

N.K. tehát uralkodása viszonylag rövid ideje alatt, a volt Római Birodalom egész nyugati részét birtokába vette és valóban a világ ura lett. A probléma csak abban jelenik meg, hogy egy ilyen óriás terület meghódítása csak a hadművelet egyik fázisa. A másik a hatalom megtartása az elfoglalt országban, vagyis az idegen területeken helyőrségeket kellett állomásoztatni, mint azt a rómaiak tették.

A mai Németországot, a Kárpát-medencét, Olaszországot és Burgundiát, valamint fél Spanyolországot birtokban tartani lehetetlen vállalkozás volt. Arról nem is beszélve, hogy az elfoglalt területeken kiváló harcos katona-népek laktak, kiket egy-egy csatában nem lehetett meghódítani. Ezenfelül, azt már a kezdő hadtörténészek is tudják, hogy az uralmat fenntartani sokkal nehezebb, mint egy csatát megnyerni. Márpedig N.K. meglehetősen ellenséges területeket igazított le, amit az is bizonyít, hogy a halála után azonnal szétesett az egésze frank-római birodalom.

Igaza van Illigéknek, ilyen szuper császár a középkorban sohasem létezett, ilyen nem volt. Ilyen teljesítményre egyetlen még oly tehetséges katona sem lehetett képes. Erre a teljesítményre, erre az eredményre valószínűleg Austrázia urai a száli frank királyok együttes erővel, csak több száz éves uralkodásuk alatt lehettek képesek. Ők viszont hagyományos rokoni kapcsolatokat tartottak fel az összes avar népekkel, akiktől segítséget is kaphattak. Testvéri és baráti viszonyban voltak a szász, német, bajor, burgunki és lombárd avarokkal, valamint a kárpáti és pireneusi avarokkal (mórokkal) is. Ezt a kellemetlen ő s valóságát kellett valahogy elfeledtetni, eltüntetni. Ehhez, egy nagy szövetségi rendszert sejtető hatalmas nagykárolyi birodalmat kellett kialakítani (kreálni), hogy a katolikus vallás erejét is kellőképpen demonstrálhassák vele.

Ehhez csatákat és diadalmas hadjáratokat kellett kitalálni és közben a legnagyobb nyugati uralkodó háznak, a Merovingoknak a szerepét is „le kellett minimalizálni”. Ez azt jelentette, hogy a Merovingok száli-frank szittyá típusú szövetségi birodalmát egy „huszárvágással” átadták N.K.-nak, aki abszolutista öröklődő királyi önkényuralommá alakította azt át. Persze feltételezhető, hogy N.K. – ha létező személy volt – talán maga is tehetséges avar vezér lehetett, de a legfőbb erénye az

---

¹⁸ Kutatásaim szerint ez a korona Atillának készült és a világ-ura szimbóluma volt. Ezt szerezte meg előbb Nagy Károly és ezzel lett római császár. Úgy tűnik, hogy Nagy Ottó német-római császár is ezzel a koronával lett a világ ura. A korona a pápa birtokában maradt és Vajk-Istvánt is azzal csábították, hogy ő is római császár és a világ ura címet kapja. Római császári cím helyett azonban csak ráma királya lett. (Nagy Lajos és Mátyas is meg akarták szerezni a római császári címet.)

volt, hogy az ariánus Merovingokat elárulta és megbuktatta. A politikai főhatalmat pedig átjászta a pápaságnak. Ezzel egyidőben pedig segítette a katolicizmus terjeszkedését.

Persze az is lehetséges, hogy N.K. csak egy hatalmas termetű és tehetségtelen báb volt, aki hívő katolikussá lett. A Merovingok azonban megtűrték őt az udvarban. Az ő hatalmas alakja lett tehát az a „diadal-ív” melyre a pápák mindent ráaggathattak, amit csak jónak láttak a saját érdekében.

N.K.-nak azonban nemcsak a haditettei, hanem a személye is nagyon figyelemreméltó. Külsőre a hatalmas kétméteres termetét a hosszú varkocsba font haj és hosszú bajusz díszítette. (Anyja – az egyébként szintén öles termetű – „kövér Berta”, egy burgundi, azaz avar hercegnő is kiemelkedő személyiség volt.)¹⁹ Ezek és más jelek is egyértelműen bizonyítják, hogy N.K. nem Karoling, hanem Meroving, azaz száli avar lehetett. Nem lehet véletlen az sem, hogy az ő birodalma valójában Austrásia-i páros birodalom volt. A szövetségi gyűléseken és tanácskozásokon tulajdonképpen minden avar törzs és nép, így a kárpát-medencei avar kagán vagy küldöttjei is részt vettek. (Krónikák jegyezték fel, hogy az avar Tudun (Főbíró) ruházatának és fegyvereinek arany díszei legalább négy kilógrammot tehetek ki.)

A francia és a pápai történelem nagyon csavarosan, a major-domus méltóságot találta ki. A Merovingok népszerűségét és dicsőségét ugyanis nem lehetett eltüntetni. Melléjük kellett tenni, csempészni „náluk nagyobbak” és dicsőbbnek beállított embereket. Ezért Martell Károlyt, majd fiát Kis Pipint major-domusként társuralkodói szerepben „működtették”. Majd azt bizonygatják, hogy a korabeli Meroving királyok naplopók feneant = semmit tevők, illetve „gyenge” uralkodók voltak. Ezt egy szóhamisítással sikerült a nép előtt bizonyítani. A napkirály Merovingok mellékeve a *feneant* volt, ami az ősi fénye-önt (fényöntő = nap) jelzője. Ebből csavartak ki egy új kifejezést = tesz-semmit, azaz semmittevő. (Ez természetesen újra csak egy szitokszó, mely a magyar *Fene* (= ördög) szó franciás változata. A *fene* nálunk a bajt, az ördögöt jelenti, holott eredetileg a Fénye (= Fényes) Napistent jelentette. A mai francia nyelvben a csinál ige = faire (fer) és ebből vezetik vissza a „fe” = csinál igét. A kitalált „neant” szó ugyan semmit jelent ma, de nincs rokonszava a franciában. Nem is lehet, mert a *feneant* szó hajdan a *fénye-önt*, valójában a fényöntő napot jelentette. A *feneant* = fénye-önt, tehát a napkirályi jelzőt jelentette.)

A mai tanítások szerint valóban ténynek számít, hogy Martell Károly, Kis Pipin és N.K. mellett a Merovingok valóban gyengék és semmit-tevők lettek, voltak, hiszen megfosztották őket a hatalomtól, sőt egyesek a börtönben, vagy a kolostorban tengődtek, így nyilván „semmit-tevők” voltak.

Ez a nagy katolikus hármas – a nekik tulajdonított dicső tettek alapján – kétségkívül nagyon nagy szolgálatokat tett a római katolikus egyháznak. A pápák pedig nekik. Abban azonban nem vagyok biztos, hogy tetteiket csakis a római pápák ér-

---

¹⁹ A gurgundi jelző a mai várkonyi = várkun szó rontott alakja. Várkun < vurkun = bur-kun(d) és burkus lett. Hasonló torzulás következett be a bajor = bajuvar, szónál is, ahol a bál-avar, (Bál < Bájéavar) a Báj-istennő avarja jelentést hord.

deke vezette volna. Sokkal inkább az a benyomásom, hogy ezek a major-domusok egy felemás átmenetet jelentettek a Merovingok és a Capetingek között. Ők feltehetőleg vallást váltó Meroving ivadékok vagy nem rokon „társkirályok” – talán az eltüntetett neustrásiai fejedelmek voltak – lehettek, akik szembefordultak az igazi száli hagyományokkal és a hosszúhajú fejedelmekkel. Ezért lettek a valószínűleg csak papíron létező Karoling-dinasztia Károly nevű elődjéi, kiknek glóriája jól rek-lámozta a katolikus egyház isteni voltát és nagyságát.

A Karolingok megdicsőülése

A történelemlékek szerint a Merovingok kb. 470-843-ig, III. Childerich kolostorba zárásáig uralkodtak. A Karolingok 843-987, a Capetingek 987-1300, a Valoisok 1328-1498 közt uralkodtak. Az viszont fontos tényező, hogy a Karolingoknak nevet adó Martell, vagy N.K. nem számít Karolingnak, hanem csak N.K. unokája (Jámbor Lajosnak a fia) a II. Hebegő Lajostól számolják a dinasztia kezdetét. Ezzel szemben Martell Károly fia Kis Pipin 751-ban kizárta az uralkodásból a Meroving királyokat, vagyis majd 100 évvel korábban vették át a hatalmat. (Ha való-jában átvették.)

A Karolingok uralma tehát a Meroving királyok tekintélyének leple alatt indult meg és tette nagygyá Austráziát, melyet ekkor már csak a Frankok (talán már a franciák) országának neveztek. Holott a nagy hármastól száli-avar köntöse alatt tevékenykedett. Martell Károly, Kis Pipin és Nagy Károly azután megkapták az utókor babér koszorúját, melyet az ország nagygyá tételével és felvirágoztatásával a Meroving királyok szolgáltak meg. Ezért nem meglepőek azok a felvetések, hogy több Meroving király eltűnt a történelemből.

Érdekes és fontos ellentmondás az is, hogy az utolsó Meroving királyt 843-ban buktatták meg, a Kis Pipin dinasztia viszont már száz éve 751-ben vette át a tényleges hatalmat miután III. Childerich királyt kolostorba zárták. III. István pápa ugyanis ekkor koronázta királlyá Kis Pipint. Avagy ez is csak legenda, és mégiscsak igaz volna, hogy a Karolingok csak papíron léteztek? Ezt még nem tudjuk, de az biztos, hogy Austrasia száli-frank országa ekkor kezdett franciává lenni.

Aligha véletlen, hogy az első francia nyelvemlék, (amikor hivatalos személy a nemzeti nyelven szólalt meg) ekkor jelentkezett. A francia nyelv első dokumentumának tekintik ugyanis az úgynevezett *Strasborugi Eskü* (Serment de Strasbourg) szövegét, melyet Kopasz Károly frank király a testvérével Német Lajossal kötött megállapodás aláírása után tett 842-ben. Ez az időpont azonban „véletlenül” egybeesik a Verduni szerződéssel, amikor (843-ban) három testvér között osztották fel a „nagykárolyi” birodalmat. Furcsa gesztusként, a harmadik testvért Lothárt (akit magam is nem létezőnek tekintek) kihagyták a szerződésből, holott a történelemlékek szerint egy évvel később ő kapta meg a birodalom közepső, talán legnagyobb részét, Elszász és Lotharingiával együtt. (Lotharingia ugyanis Lothár országa volt.)

A jelek szerint eddig tartott a Meroving Austrásia léte. Ekkor lett katolikusság a király, és ettől kezdve alakult ki a francia pápai együttműködés, mely valóban szétrobbantotta a száli avarok nagy nyugati páros szövetséges államát. (És ettől kezdve váltak a németek és franciák „örök ellenségekké”). Fontos jelenség az is, hogy a Meroving királyok, csak fejedelmek (= duc) voltak. Ez pedig azt jelenti, hogy az eddigi uralkodókat (helytelenül = királyokat) „nem kellett”, nem lehetett királlyá koronázni, mert a királyság önkényuralma a római katolikus egyháznak a feudalizmus korszakát megnyitó, nyitó találmánya. A király ugyanis abszolút uralkodó, akié minden vagyon, és mindenki alá van rendelve. Ezt pedig a szittya népek, így a száli frankok sem fogadták el. Egyébként nem véletlen, hogy a sok független törzsfőnök és fejedelem, akik ekkor grófi és hercegi ranggal szerepeltek, állandóan lázadoztak a király diktatúrája ellen. Király tehát a frankoknál csak akkor jelent meg, amikor elvetették a száli törvényeket és a zsidó-kereszténység katolikus törvényeit fogadták el, ahol a király felett az egyház, pontosabban a római pápa rendelkezett.

Figyelemre méltó a király és fejedelem nevének etimológiája is. A fejedelem franciául = DUC (azaz dúc = dűcső < dicső). (A dicső szó természetesen hajdan az istent jelentette. Aligha véletlen, hogy a „latin” felmagasztalás = *laudació*, ami magyarul a = Ló-dicső < az isten dicső). A francia király = ROI szó csak a középkorban kapott királyi tartalmat. Jelentése kétféle, de mégis egy. A roi = roj szó –FO = ior, azaz = Jó-úr (jó isten). A másik változat szerint az ősi király = Károly = Car-oi szó, a Cár = Sár a napisten neve, és az orosz uralkodók rangja, amely Charles (Lsarl) = Sár-Ló = napistenként épült be a modern frankok nyelvébe is.

A pápa viszont, aki a Merovingok ellensége volt, joggal koronázta királlyá Kis Pipint és N.K.-t, mert ők nem választott vezetők, hanem kényurak lettek, akik a pápa kegyéből kapták a királyi és császári címüket. Ehhez azonban már semmi köze sem volt a száli ariánus frankoknak és a Meroving „királyoknak”. *Az első Karoling király ugyanis N.K. unokája, aki Jámbor Lajosnak, a Hebegő jelzővel illetett Lajosnak a fia volt.* Ebből viszont mégiscsak az derül ki, hogy a mai tanítások szerint három nagy katolikus egyéniség (Kis Pipin, Martell Károly, Nagy Károly) mégsem létezett.

Ezt a feltevést az is alátámasztja, hogy a Karolingok után jövő Capetingek is száli avar grófok²⁰ voltak. Mégpedig magas rangú személyek, amit a CAPET nevük fejez ki. A név a latin fej = caput, után lett Capet, ami magyarul Csapottat jelent. (A német, orosz Kaputt = vége és teljesen befejezett szó, a lecsapott fejet jelenti.) A csapott jelző a koponya műtétet is jelent. A szittya vezérek kiváltsága és kötelessége volt egy különleges koponya műtét. Ennek következtében a koponyaműtétől lettek ugyanis *tökéletesek* és lúmenek < *láng-eszűek*. (A szittya fejedelmek avatásának kultikus körülményeit most nem részletezhetem az aktus bonyolultsága miatt, de azt jelezni kell, hogy a frank királyokról már megállapították,

---

²⁰ A gróf (ném = graaf) hajdan írástudót és bírót (beírót) jelentett. A graaf –FO = faarg, vagyis faragó volt, ami a rovás-író embert jelentette. A markgráf = határgróf szó is pontosan beszél, mert mór-gróft, máként avar-faragót, a határt védő gyepid = gyepű-dák-okat, illetve előjárójukat a faragó gróft fejezte ki.

hogy koponyaműtéseket hajtottak végre a fejükön. Ezt viszont a szittyai törvények szerint történt, ami a száli avarokra is kötelező volt.

* * *

Austráziából Lotharinghia

H. Illig és Skoda Zoltán elméletét követve, tulajdonképpen azért alkották meg a Karoling dinasztia legendáját, hogy legitimálni lehessen az új európai római katolikus státus quot, amely az Atillai szerződés helyébe lépett.²¹ Az száli törvényt – az igazságot –, legelőször is azzal kívánták leplezni, hogy megismételték a catalanauami csata után kötött Vertusi²² Vérszerződést. A katolikussá vált frank királyok az úgynevezett Verduni szerződésben rendelkeztek Európa felosztásáról. Az Austrásiai királyok kipusztítása után a Karoling (?) Jámbor Lajos fiai osztották el maguk közt Európát. A Verduni Szerződésben 843-ban, lényegében az Atillai hármas tagozódás szerint, de már a Karoling érdekek szerint átformálva a hatalmi szférákat.

A frankok és németek adva voltak, de a hunokat és avarokat ki kellett szorítani az okmányból. Kitalálták tehát – a hamar „elhuny” – Lothár király alakját, aki a középső nagy részt örökölte. Lothár aztán váratlanul „meghalt” az örökségen a frank és német fél veszekedett és osztozkodott gyűlölettel telve, ezer év óta.

Nem véletlenül, hiszen a lothári-örökség jelképezte az eltüntetésre ítélt szikamber Austrázia-Neustrázia páros országokat. E (pontosabban Elzász-Lotharingiát) a két irritáló nevű és múltú ország helyett kitalálták azt a Lotharingiát, melyet majd gyorsan eltüntettek. Ezt úgy tervezték, hogy egy „békeszerződésben” jól dokumentált módon szétosztják, és utána eltüntetik.

Lothár és Lotharingia fiktívességét az is valószínűsíti, hogy még egy másik alkalommal is elővezették Lotharingia kérdését. Úgy látszik, hogy az eltüntetés pápai terve nem ment végbe tökéletesen, hiszen Elzász és Lotharinghia neve máig is fennmaradt, sőt a francia német viszályok központi oka maradt és Európa békéjének akadályává vált. A zseniális pápai terv azonban lényegében bevált. Naustrázia és Austrázia helyett **LOTHÁR** király képében megjelent Elzász és Lotharingia. A király „korai és váratlan” halála után a két sátáni országot felosztották, vagyis beolvastották a katolikussá vált frank és szász királyságba.

A nép lelkéből azonban nem lehetett kiirtani a két szittyai ország emlékét. Az idők múlásával a vatikáni „ellenszélben” azonban az ősválóság már ködössé vált, de

---

²¹ A latin nyelven elnevezett Lex Salica erősen foglalkoztat. Úgy érzem (de még nem vagyok benne biztos) hogy a Lex Salica egyenlő a Lex Atillával. Ne feledjük, hogy nyugaton Atilla nevét sokszor írták másként. Etzel = Ecel-nek is, ami az Acél szót idézi fel bennem. Atilla az isten kardja, könnyen keletkezhett az Atilla = Ecel = Acél szavak tartalmából. A lex Salica –FO = Acilas, azaz acélos jelzőt tartalmaz. A száli törvények bizony könnyen lehetnek Atilla törvényei. A franciáknak egyébként fogalmuk sincs az eredetükről.

²² A város és környékének a neve őrizi az Atillai Vérszerződést. Vertus = Vért-isz, La Ferté = (la) vérité, ami ma verité = igazság. A La Ferté Vidam város neve a győzelmi tort jelenti, hiszen a-vérités vidám kifejezés mi mást jelentene.

sok tradicionális jelenség megőrizte az atillai örökség jelképeit és történéseit. Bár az idők múlásával már csak egy kis terület viseli az Elszász-Lotharingia nevet, a léte mégis a német francia viszályok melegágya maradt. Ennek oka pedig az, hogy mindkét nép, mely valaha testvér-nemzet volt, teljes joggal érzi magának Lothár örökségét. A Lothár szó ugyanis a száli-frankok, avarok istenének neve volt., amit az ariánus hazafiak ügyesen becsempészttek a pápai dokumentumokba.

A Lothár név maga azonban az avarok és hunok istenét jelenti. A Lothár = Ló+ Szár, tehát a LÓ-Sár+ga, az Arany-Napisten. Ezt őrzik azonban a népszerű Károly = Charles név is. A Charles (fr) Sarl, azaz Sár-L (es), magyarul Sár-ló(s), ami ismét csak a napistent jelenti. Ne feledkezzünk meg azonban egy rendkívül fontos jelképről, Lotharingia szimbólumáról a *Kettős-kereszt*ről. Ez pedig a szittyá-vallás ősjelképe, ami a „Három-szentséget” jelentette a rovásírás szabályai szerint. (Az isten rovásjele = I, a páros-isten (Fehérló és Vorosló) jele két vonás = X, ami ma is a tűzet (napot) fejezi ki. A páros-isten a fiával = három vonás, de így = X , tehát a kettős-keresztét. Ez viszont a rovásírásban a GY-betűt jelenti, melynek az olvasatai = Egy, vagy Égi és égő, azaz = Isten.) Lotharingia tehát az égi ország, az isten országa, más ősi szóval Austrázia = Asturia.)

A pápaság azt hitte, hogy sikerült eltüntetnie Austráziát és Neustráziát, de amint láthatjuk komoly etimológiai hibákat követtek el, így ma is tetten érhető a hamisítás. Ennek azonban ezzel nem lett vége, mert az egyház kulcsfontosságú célja volt Atila száli törvényének az eltüntetése is, illetve annak átcímkezése. Tekintettel arra, hogy a Verduni Szerződés tartalma szinte minden nyugati száli avar törzset érintette. (Mint említettem, Verdun (ejtsd = Verdün) ő sneve valószínűleg Vérzön, vagy Vérözön volt.) A Verduni szó mögé tehát új „verduni tartalmat” kellett tenni. Csináltak tehát – feltehetőleg csak papíron – egy újabb verduni szerződést, hogy a pápai érdeket szolgáló nem létező dinasztiát újra legitimálják. A gyanúkat csak fokozza, hogy ezt a szerződést egy évvel megelőzte Kopasz Károly és Német Lajos strasbourgi szerződése az ország kettéosztásáról, melyben a Lothár-nak járó harmad részéről már szó sem esik. Most melyik az érvényes? Fura módon a strasbourgi élt tovább.

Az új szerződés a száli-frankok és a még élő szittyá népek fejében az Atila szerződést próbálta „helyettesíteni”. Könnyen elképzelhető, hogy sem ez, sem a Merseni Szerződés (870) nem létezett, hanem csak utólag rakták őket a tör-ténelmi okmányok közé. Ne feledjük azonban, hogy a korabeli Nestor-krónika azt mondja a hunokról és avarokról: „Úgy eltűntek, hogy hírük-hamvuk sem maradt.”

Kik akkor a Merovingek?

A Római Birodalom bukását az objektív íráskorok szerint a száli frankok elsöprő támadása fejezte be, vagyis a szittyá ariánus vallású Austrázia népei, akik ekkor új vezért választottak I. Childerik személyében, kinek fiát I. Klodvigot (Clovist) tekintik a frankok első „megkeresztelt” királyának. Az elődeik Merové, Meroe, vagy Meriveh nevű száli fejedelmek voltak, kik magukat a nap fiának nevezték. Nyilván innen származik a franciák napkirály jelzője. A későbbi *Meroving* név magyarosan

= Merő-fíny < fény a merő-fényt, a sugárzó déli napot jelenti. A katolikus krónikák azonban azt írták és ma is ezt tanítják, hogy Klodvig „király” a népével együtt 496-ban felvette a kereszténységet. Ezt természetesen akként adják elő, hogy az akkor még nem is létező Szt. Remus (Remigus) Reimsi katolikus püspök keresztelte meg őt. Reimsben és hat más frank városban ugyanis katolikus püspökséget csak N.K. németek feletti győzelmei után alapítottak.

A keresztelés azonban valószínűleg megtörtént, csak hogy a napvallású szittyai száli frankok az ariánus-keresztény vallást vették fel és nem a római katolikus vallást. Azt a pápák által gyűlölt eretnek vallást, melyet nemcsak I. Klodvig és a száli frankok vettek fel, hanem az összes frank- gót- germán-, (stb) nemzetségek, népek is. (Ebből az összemosásból született és létezik a máig is a vallási különbözőség. A közép-európai népek ma is reformált vallást követnek.) A korabeli krónikák és a mai történelemtudomány azonban nem tér ki ilyen „mellékes” információkra. Olyan történelmi dokumentumokat, melyek egyértelműen bizonyítanák a szittyai-vallás jelenlétét, valamint a frankok avar voltát, azokat egyszerűen ignorálják, vagyis nem létezőnek tekintik. Nem veszik pl. tudomásul azt, hogy a Merovingok hosszú hajú királyai perdöntő bizonyítékai a szittyai ariánus vallású Austrásia és Neustrásia száli avar voltának. Az avarok hosszú haja és bajusza közismert és meghatározó dolog volt a középkorban. Ma viszont már a történészeknek sincs fogalma arról, hogy a varkocsuk mit jelentett? Vajon a varkocs viselete csupán csak Klodvigék családi hóbortja volt és azért ragaszkodtak hozzá minden áron? Talán mégiscsak jelentett valami fontosat. Bizony azt fejezte ki, hogy Európa legintelligensebb népe az avarok voltak. A száli frankok pedig *sáli avar* = a sár-avar nép volt. Senkinek sem jutott az eszébe, hogy a nyugaton totálisan elterjedt paróka viselet kiktől és honnan is ered? A ma „nevetségesnek” látszó viselethez miért ragaszkodtak – sőt ragaszkodnak ma is – annyira a királyok, a főméltóságok, a katonatisztek, a bírák, az akadémikusok és más nagy urak. Miért ragaszkodtak hozzá oly konok állhatatossággal? Hát, bizony a „hosszú-hajú” azaz varkocsos avaroktól, akik akkor „minden tudás” birtokosai voltak.

Az ariánus vallás széles elterjedésének ismeretében bátran állíthatjuk, hogy a Merovingok soha sem voltak katolikus keresztények. Aligha véletlen, hogy még az „utolsó” Meroving királyok sem voltak azok, hiszen az ő ariánus avarságát is meg kellett alázni. Levágták ugyanis a hosszú hajukat és rabságba vetették őket, úgy ahogy a pápa kedvence Kis Pipin tette a hosszúhajú királlyal. Ő ugyanis ezek után már katolikus király lehetett.

A hosszúhajú szikamber = száli avar nép akkor még nem lehetett más vallású, mint szittyai napvallású pogány, vagy ariánus, amely maga is a nap-vallás tisztessége és erkölce alapján állott. Az pedig már magában is bizonyíték, amit a Merovingok utolsó királyáról szóltam. III. Childerichet 751-ben Zakariás pápa felbujtására Kis Pipin major-domus buktatta meg. A király hosszú haját levágták, amivel őt a-

var voltában megalázták, majd kolostorba zárták.²³ Kis Pipint pedig a pápa megjutalmazta, mert azonnal frank királlyá koronázta. Mindez pedig egyértelműen fejezi ki a szikamber királyok ellenállását a katolikus hittel szemben.

A frank törzsfők, grófok és a szabad avarok vallási állhatatosságát azonban az is bizonyítja, hogy a „Karoling” Kis-Pipin és más királyok sem merték elhagyni és megtagadni a hosszú haj viseletét. Martell Károly fia Kis Pipin és ennek fia Nagy Károly is hosszúhajú királyok voltak. Főleg Nagy Károlyról írják le többször is, hogy öles termetű és hosszú hajú volt. Jámbor Lajos három fiának egyike Kopasz Károly neve viszont azt mutatja, hogy ő már nem hosszúhajú, azaz ariánus vallású volt. Vele kezdődött el tulajdonképpen a pápai befolyás megerősödése a királyi udvarban. Ez pedig csak mintegy 100 évvel azután következett be, hogy a Karolingok ténylegesen megszerezték a hatalmat. (Persze az állítólagos pápai naptár- és krónikáirók történelem tanítása szerint.)

Mítoszok és hamis legendák

A pápai kancellária és a titkos szolgálat (Inkvizíció) kiváló érzékkel alkalmazott lélektani fogásokat is. Tisztában voltak ugyanis azzal, hogy nem elegendő a krónikákat és az okmányokat meghamisítani a nép tudatát és lelkét is kezelésbe kell venni. Ennek legjobb módszere a mesék és legendák „forgalmazása”, amelyekben a népi hősök tettein keresztül népszerűsítik az uralkodó új vallási „rendet”. A szittyá-eredetű ariánus vezéreket és hősöket, akik a pápai fegyveres „térítő” ellen harcoltak, – 180 fokos fordulattal – a pogányok elleni harc „keresztény” mártírjaivá tették, akik most már a saját véreik ellen harcoltak a pápaság oldalán.

Ennek a hamisításnak egyik legszebb példája a franciák Roland-Éneke, mely egy N.K. oldalán harcoló hős történetét és dicső halálát meséli el. A történet pikantériája az, hogy a korabeli német írók szerint Roland valójában Lorand (Laurant)-ként német volt, míg a franciák szerint frank, azaz francia. Az igazság azonban kettejük közt található. A Roland név ugyanis a katarok és albigenek országát jelentette, melynek neve ma is Euskazia, mai nyelven Baszk-ország. Az Euskazi szó ugyanis Esküzi (Eskülő) ország nevet viselte, ami a szittyák ősi szokása. (A Roland < Lorand szó az ariánus haza másik ősnéve volt, hiszen a Lo és Ro a Lóurat, az istent jeleneti, míg a land = á+landó lakhely. Az ország neve tehát = Lóország).²⁴

---

²³ A francia szárazság = siccité, magyarul = szikkíté, szikkítá, száritá. I. Klodvig sicamber jelzője, bizonyos szik-embert, szikkadt napégett bőrűt, azaz avart jelentett.

²⁴ Emlékeztetek arra, hogy a Kaukázusban ma is van ibér és avar nép. Nem is oly régen még olyan országok léteztek, mint Albania, Ibéria, Madzsaristán = magyar-isten, Lauristán = Ló-uristen országa. És az első keresztény királyság is itt volt. Tiridatesz örmény király országa.

A legenda szerint Roland árulás következtében bukott el a Pireneusok hegyei között. A mese értelme világos: A Ló-isten (nap-isten) országa, mely a Pireneusok két oldalán volt, bizony árulás következtében bukott el és könyörtelenül megsemmisítették, megölték az akkori katarokat. A Roland Eposz tehát a dicső Katar (baszk) ország sorsát énekelte meg egy ősmagyar nevű hős drámájában.

Nem volt más a Pireneusok túlsó oldalán harcoló Cid lovag története sem, aki a legenda meséje szerint az arab pogányok ellen harcoló pápai hadak büszkesége volt, aki sikert, sikerre halmozott. A meghökkentő csupán az, hogy a Cid (Szid) „arabul” az Urat jelentette. A hős „spanyol” neve viszont Diaz (magyarosan = diz < disz) volt. A dolog pikantériája az, hogy a Diaz < disz név –FO = ziad < szaid, (az-az; zid = szid = Cid). Az arab- Cid, Szid viszont FO = Dics (disz), ami a Nap- és Tűzisten ő si jelzője, vagyis a Disz- és Dicső (isten) fogalmát, az Urat jelentette. (Lope de Vega drámája a spanyol irodalom egyik legfontosabb műve tehát, az ősi avar-(arab) szittyá katar vallás hívei a Tűz < Disz vezérük (istenük) vezetése alatt harcoltak a pápai zsoldosok ellen, bár végül is elbuktak.)

A népi mondák és regék azonban szembeszálltak a vallási mártír (szent) legendákkal. Ezeket úgy formázták meg, hogy az igazi szittyá vezér, vagy hős helyett egy jól megformált mesealak tettei a meggyalázott hős dicsőségét szolgálta és emléket ébren tartotta. Ilyen ellenlegendák hőse a középkorban a megmérgezett és lejárattott Atila volt. Tekintettel arra, hogy a szittyá ariánusok ellen győztes pápaság és a katolikus klérus megtiltotta azt, hogy a hunokról és Atilláról jót lehessen nyilvánosan mondani, vagy írni, megjelentek az Atila legendák.

Ilyen volt az „angol” Arthur király és a kerek-asztal lovagjainak története is. A közép-európai eredetű király legyőzhetetlen volt, amit isten-kardjának az Excaliburnak és a Grál kehely isteni segítségének, valamint Merlin fővarázsló csodatevő beavatkozásainak köszönhetett. Artur király természetesen az Ar = Ur+ Túri, azaz Túlri-úr, a turáni hunok fejedelme (nagy kánja = sár-kánja). Atillának a Túri-Úrnak az istene a Fehérlő napistennő, ak a = Túri-Lú, illetve metetézissel (hangugrás) a Turul, (akit senki sem látott). Atila jelképe nem véletlenül a piros zászló, melyen turul (sas) látható. A zászlai végén viszont egy sárkányfej díszlett. A szittyá hun népek tehát a napistennő hívei, a szittyá vezérek pedig a kerek-asztal lovagjai voltak. A kerek-asztal az elnyomás éveiben a kerek-napot jelentette, így nem véletlen, hogy a lovagok jelképe a piros rövidszárú keresztje a tüzet, vagyis a nap-tüzet fejezte ki. A lovagok egy életre szóló esküt tettek, amit eredetileg a vérszerződés akusa előzött meg.

A vérszerződés eszközei és tárgyai voltak a serleg, amit Grál kehelynek hívtak, egy kard és a kerek-asztal melyre a serleget helyezték. Ehhez egyenként léptek a vezérek és karjukat felmetszve, vérüket a borral félig telt kehelybe csor-gatták. Az addig idegen lovagok ekkor lettek vér-testvérek. Ők lettek tehát Arthúl < Atila lovagjai. A vérszerződés főntárgyi < kelléke a Grál kehely, ami eskű serleget jelentett.²⁵ A serlegbe csorgatott vért összekeverték az aszú-borral és mézzel,

---

²⁵ A G-R-L szó Égi-Ur-Ló = égi-napistennő nevét fejezi ki. A Grál portugálul = Gzazal, ami az: É+Gre-száll mondatot jelenti. Az eskű ugyanis az égre-száll.

füvekkel, fűszerekkel ízesítették. Ez volt az öröms ital, melyből az utókor ürmöst csinált. (Egészen véletlenül ennek az ürmösnek az angol neve = *Vermuth*, ami magyarul vér-must, de ezt már elfeledték az emberek.

Az eskü, ceremónia másik kelléke az *isten-kardja*, mellyel a megválasztott fejedelmek a világ négy tája felé suhint, azt jelezve, hogy mindenütt az a kard fog uralkodni. Az Arthur-legenda isteni kardja az *Excalibur*; (Esz-kalibur), de ezt a nevet nagyon félreértették a legenda angol írói. Az Excalibur (iszkalibur) kifejezés ugyanis két olvasattal is megszólal: **I.** = Isz-géli-bort jelentésű. Az ő s-angok, a mindig lázadó welsziek ugyanis gallok voltak. Wals, Wells, latinus neve = Galles. A táltosai pedig a Bárdok = a vágó < metsző papok (boncok) voltak, kik az esküt, ceremóniát „pontifikáltak”. A gáli-bor tehát az eskü-bor középkori neve volt.

A másik olvasat egyszerűbb, bár ugyanazt mondja. Az *Excakilur* = Esküli-bor, az eskü után ivott öröms bor, ami a győzelmek egyik jelképe volt. Az Ex-calibur persze azért volt győzelmi „eszköz”, mert a szittyánépek győzelmeinek titka az összefogásban, azaz a vérszerződésben rejlett. Artúr király tehát a világ ura lett a kardjával és lovagjai segítségével. A Merlinnek elnevezett varázsló, valójában maga a szittyák istene volt. Az izzó *fehértő* nap adta a Fehértő istennő nevét. Az izzó, a *parázló* nap melege és fénye minden földi csodának (életnek) a terem-tője < istene. A Fehértő tehát *parázló*, ami más idiómával *varázlót* jelent. Merlin tehát maga a szittyá népek istene, aki varázslataival mindig a hun- avar- magyar népeket segítette. Atilla a katolikus vallás szemében az ördöggel volt egyenlő, hiszen a római pápa is adófizetője volt. „Viszonzásul” az avarok és hunok műveletlen és gyilkos barbárok lettek, majd eltűntek. Atillából pedig sárkányt csinált a klérus. A sárkány ugyanis egy olyan szörnyeteg, mely hét fejéből lángot szór és házakat, városokat perzsel fel. Étkezésre szüzeket, gyerekeket és asszonyokat falt fel és rettenetes pusztítást művelt, ahol megfordult.

Az Artur legenda szerves része azonban a Tristan és Izolda dráma is, melyet egyesek breton legendának, mások keltának tartják. A fekete hatalmas Tristan és az aranyszőke Izolda története is szittyá történetből született. Tristan ugyanis a Turi-isten vagyis Atilla, kit franciásan szomorúnak (triste = szomorú) neveznek, ami nem is indokolatlan Atilla sorsát ismerve. Szerelme Izolda nem más, mint az Izzó, (szőke) napistennő, kiknek szerelme nem teljesedhetett be.

Atilla szittyá neve és rangja a Sárkán volt, ami a napistent jelentette. Az ő sár = Sár és Szár ami a sárga napot jelentette. (Kína ősi címere egy „Arany gömböt” ölelő sárkány. A gömb természetesen a nap, melynek a kánja < királya a sárkány a = napisten. Atilla mint a szittyá vallás feje a világ uraként, a „földi istenként” kapta egyedülálló rangját.²⁶ A katolikus egyház – a maga logikája után – joggal csinált sárkányt Atillából, aki rengeteg bajt okozott nekik. A nép ajkán azonban a sárkány mai napig sem lett a gonosz és bűn megtestestítője. Ellenkezőleg, titkos tekintélyt élvezett. Egyébként is a szörnyű-sárkány mesék végén a mesélő öreg magyar egy

---

²⁶ A *Pendragon* legenda tárgya is tulajdonképpen Atilla, a sárkán. Mai szóval sárkány. A pen szó –FO = nep < nap, a dragon = drágán szó, az aranyból valót fejezi ki.

kacsintással azt is hozzátette, hogy tudjátok a sárkány azért legyőzhetetlen, mert ha egy fejét a hétből le is vágják, azonnal kettő nől a helyében.

Nem kevésbé izgalmas a franciák nemzeti eposzának legendája is, mely szerint a lotharingiai Jeanne d' Arc (Zsandark) a pápai vallás zászlaja alatt harcolt a rabló és hódító angolok ellen, akik elfogták őt, majd máglyán megégették Rouan város főterén. Ez a legenda is azért szép, mert pontosan az ellenkezőjét mondja ma, mint ami akkor történt. Az ariánus (hugenotta) frank galok életre-halálra harcoltak a pápai zsoldosok ellen, de utolsó mentsváruk a ma nagyon elhallgatott Neustrásia fővárosa Orleans is elbukott. Az ariánusok segítségül hívták az elmúlt évszázadban Angliába menekült és ott hatalomra jutott testvéreiket, akiket akkor már angolnak hívtak.

Neustrásia²⁷ (a frankok szittyia országa), melyet gondosan kiradíroztak a francia őstörténelemből, elbukott és az ariánusok ügye veszni látszott. Lothár (Ló-sár = a Ló-isten) honában azonban egy fiatal amazon emelte magasra a Napisteni kettős-keresztes zászlót (ami a szittyák ősi jelképe) és a száli frank emberek tömegesen sorakoztak fel alatta. A fiatal leány neve Jeanne D'arc volt, aki Neustrasie (Nő-isten-hazája) istennőjét személyesítette meg. (Johanna = Jó-hunnó, vagy a franciás Jeanne = Jó-anya. A D'ARC < dark –FO = kard. A nevek együtt, a Jó-hunnó kardja = Turálni Istennő, vagy a jó Anya kardja fogalmat tartalmazza magyarul.

Johanna ugyan felszabadította Orleanst (Mór-leány) városát, de a harc elbukott és őt megégették. Az égetés azonban nem a „pogányok” és angolok szokása volt, hanem a római pápai Inkvizíciója és martalócaik szokása volt. Aligha véletlen, hogy az angolok bírósága nem ítélete halálra a Szűzet, akit végül is a püspöki bíróság ítelt halálra és égetett meg. (Gondolom, tisztára véletlen az, hogy az illetékes püspök neve Cochon volt, ami disznót jelent.)

Keresztények és szittyák

Heribert Illig a naptárba illesztett időszakot majd 300 évre taksálta, míg Skoda Zoltán két és fél évszázadra becsüli. A pontos számokat majd a csillagászok is megvizsgálják és hitelesítik. Engem azonban az foglalkoztat, hogy kiket és miért is kellett betenni, és kiket kellett kivenni a „történelemből”. Másrészt kiket is kellett jelentéktelenné tenni, illetve felmagasztalni ebben a *kitalált történelem* torzításban. Bevallom, nem kellett túlságosan sokat kutatni, hogy rájöjjenek arra, miként lett valaki „jó ember”, tehát pozitív hős, vagyis „szent és nagy személyiség” és kik lettek a rosszak, a „démonok” és semmit-tevők, akiket ki kellett törölni az emberek tudatából.

---

²⁷ Fővárosa Orleans = Mórleány. Lóár folyók az isten-urat jelentik. Arpajon (Arpazson) = árpás-hon, Varades = Vcárad, Saintes = Szentes, Torus = Túr, Soumur = sumér, a turáni síkság városai. Turanin = turán Stb.Stb.

A választóvíz ezúttal is a vallás, pontosabban a vallásháború volt, melyet a római katolikus egyház a „krisztusi szeretetvallás” fegyverrel eszközölt tömegtérítése címén, a pogányok és eretnekek ellen folytatott Európa szerte, és hosszú évszázadokon át. A vallási viták, majd az egyre gyakoribb összeütközések azonban már sok ezer éve megkezdődtek. Az emberiség sokasodása tulajdonképpen indokoltta tette a vallási több-színűséget, ami azonban nem hozott fegyveres összecsapásokat. A megreformált vallások ugyanis akkor a kultikus szférában újultak meg. Ekkor jelentek meg a férfielvű szittyai vallások, mint a zoroaszter, a párszi, pártus, az iszlám és a buddhista, hinduista vallások.

A vallási agresszivitás csak akkor jelent meg, majd terjedt el hamar, amikor az emberiség életében az anyagiasság lépett előtérbe. Ez pedig akkor következett be, amikor a pénz kilépett az értékmérő szerepkörből és kamatozó, önmagát gyarapító „lopó eszközzé” lépett elő. A pénz, kamat megjelenése ugyanis alapjaiban rázta meg a szittyai népek emberközponitú erkölcsi rendszerét. Az emberek egy része a gyors meggazdagodás csábításának engedve a pénz, vagyis a kamat-tőke szolgáltatást választotta. Ezzel megrendült a szittyai nagy-családok (törzsek) tiszta erkölcsre épülő egyensúlya. Az elszemítasodó „szekták” már hajdan a pénzkamat legalizálása végett sürgetették a vallás-reformot. Természetesen főleg azok követelték ezt, akik mentesülni akartak a szigorú szittyai törvények alól.

A szittyai ellen-vallások filozófiája az volt, hogy teológiájuk tagadta a nő-főisten hegemoniáját és egyedül uralkodónak a hímistent (a zsidók Elohim-ját = Élőhím) tekintették. Az ellenvallás „gazdaság politikai ideológiája” viszont a pénz, kamat (az „aranyborjú”) uralmának a törvényesítése és szolgálata lett. A társadalmat pedig a pénz- kamat rendszer érdekében kívánták átalakítani. Ezt a feudalizmus (hűbériség) és az öröklődő királyság zsarnoki rendszerének bevezetésével kívánták megvalósítani. Az örökölhető vagyonok és a királyságok rendszere pedig rövid idő alatt kialakította a vazallusok és a rabszolgaság intézményét. Ezt a rendszert azonban a szittyai népek nem voltak hajlandók elfogadni.

Ez a visszautasítás volt az oka annak, hogy a szittyai vallás az „új szellemiséget” hirdető judaista, majd a zsidó-keresztény (katolikus) vallások főellensége. A zsidó és római keresztény (akkor a római katolikus) vallás, elképzelése és célja az volt, hogy az országokon, a népeken és a földeken (birtokokon) az általuk felkent (azaz nekik alárendelt) királyok uralkodnak. Az egész feudalizmust viszont a pénz működteti, ami a pénzváltók és bankárok kezében van. Ők persze, a királyokkal és az egyházzal a legteljesebb „pénzügyi egyetértésben” uralkodnak az emberek felett. Ezek a „hit tételek” hamar elmélyítették az erkölcsi válságot. Sok embernek ugyanis nagyon tetszett, hogy a pénz segítségével gyorsan meg lehetett gazdagodni, és hatalomra jutni. A tömeg jórésze pedig szívesen szabadult ki a szittyai erkölcsök szorítása alól, főleg akkor, amikor kitalálták a „cirkuszt és kenyeret” ígérő mézes-madzag rendszert.

Az ókorban tehát – főleg a Krisztus utáni korban – két szembenálló vallás létezett. A megújított nőelvű humánus szittyai vallás és a hímelvű zsidó, és zsidó-ke-

resztény vallás. A gyors és nagy változásokat előre vetítette az anyaelvűek végtelen vallási türelme és határtalan humanizmusa, ami törvényszerűen hozta magával a társadalmi erkölcs romlását. Ez pedig fokozatosan felbomlasztotta előbb a nagyobb, majd utána a kisebb társadalmi alakulatokat is.

Velük szemben, a római katolikus vallás apparátusa rendkívül hatékonyan működött. Őket ugyanis a görög *kateko* igének az eredeti értelme jellemezte (*kateko* = megköt, leköt, megkötöz és tanul). A tanulás ugyan az ismeretek megkötését jelenti, ámde a katolicizmust – főleg a középkorban – nem a tanulás és tanítás, hanem a kánonnak, vagyis a megkötöttségnek a feltétel nélküli érvényesítése jellemezte. A *kateko* = katolikust tehát sokkal inkább a megkötöttséget (a szélsőséges pápai dogmákat), mint a tanulást és tanítást jelenti. Ha viszont volt tanítás, akkor annak célja szinte kizárólag az volt, hogy a római egyház és a pápák isteni szerepét és ennek szent voltát plántálta az emberekbe.

A Krisztus utáni korban tehát az akkori világ legnagyobb vallása a megújulóban lévő szittyai vallás (és számtalan felekezete) volt, melyet a középkori katolicizmus pogánynak és eretneknek nevezett. A radikális zsidó vallás nyomdokaiban járó római katolikus Egyház lett tehát az összes szittyai vallások engesztelhetetlen ellensége és kíméletlen üldözője. Ennek a felfogásnak a „programját” és erkölcsi tartalmát egyre inkább az eretnekség²⁸, (a szittyai napvallás követése) elleni általános támadás határozta meg. A szittyai vallási toleranciával ellentétben sem a zsidó, sem „keresztény”, katolikus vallás nem tűrte a tőlük – a legcsekélyebb mértékben is – eltérő tanításokat és vallásokat. Sajnos, nem csak szóval tiltották őket, hanem a más vallások híveit tüzzel-vassal pusztították és irtották.

Mégis joggal tehető fel az a kérdés, miként lehetséges, hogy egy nagy, és sok ezer éves ősvallást nagyon rövid idő alatt sarokba szoríthatta két újabb és kisebb vallás? A magyarázat tulajdonképpen egyszerű: A pénz viharosan terjedő befolyása és hatalma. A szittyai népek – mint ismeretes – elfogadták ugyan a pénzt, de tiltották a pénzkamat használatát. A kamatot lopásnak minősítették és ennek megfelelően kéz, kar, sőt fej levágással büntették.

A krisztusi korban sajnos a pénz és a kamata már polgárjogot nyert, és törvényesen működhetett. Ennek megfelelően a pénzváltással és kereskedelem-mel foglalkozók hatalma rendkívüli módon megnövekedett. A pénz uralmának első haszonélvezői a zsidók voltak és tőlük tanult a római katolikus egyház is. A pénz fokozódó befolyása a tiltások ellenére is megfertőzte a szittyai népeket. Sőt, egyre jelentősebb oka lett a szittyai népek között fokozatosan elmélyülő rossz viszonyoknak is. Atilla korában a római egyházat már a pénz igazgatta, mivel a pápaságot és a legfőbb papi méltóságokat pénzért adták és vették. Közismert volt a gyermek püspökök, főpapok létezése. A római pápaságot is a pénz ereje röpitette az európai vallások fölébe.

---

²⁸ Eretnek (ang) = heretic, az örökség = heredity rokonszava, mely a szittyai vallási örökséget veti a hívei szemére. A latin eretnekség = haeresis (herezis) a magyar herézis, azaz a nemzés < herés fogalmát fejezi ki.

A pénz csábítása sorra kikezdte azokat a puritán vallásokat, melyeknek nem volt központosított szervezete és „profi” papi hálózata. (A szittyai vallásnak nem voltak templomai és papjait a hívek közül választották.) Velük ellentétben a katolikus egyházat a keményen szervezett zsidó-típusú liturgia és a klerikális apparátus alapján vezették és működtették. Ezzel a „technikával” és módszereivel értek el viszonylag rövid idő alatt látványos sikereket. A gyors fejlődés másik titka az agresszivitás volt. A katolikus vallási szervezetek ugyanis vasmarokkal fogták és teleték, majd mozgatták a fanatizált és jórészben megfélemlített híveket.

Míndezekkel azonos nagyságú volt azonban az a hiba (vagy bűn) is, amit a szittyai népek politikai, vallási és katonai vezetése vétett. Elfeledkeztek ugyanis arról, hogy az eddigi szittyai sikerek titka a saját „nemzeti” vallás és a sajátos nemzeti erkölcs együtt-hatásában rejlik. Ha pedig az egyik, vagy a másik eltorzult akkor annak hatása a politikában is megjelenik. A nagy birodalmak eróziója mindig az erkölcs lazulásával kezdődött és az „államvallás” csődjével – tekintélyvesztésével – fejeződött be.

Pápák kontra száli avarok

A középkor kezdetét Róma bukása és a pénz világalmának a nyitánya határozta meg. A római birodalom tekintélyének a helyét a pápaság igyekezett betölteni, de ennek komoly akadálya volt a szittyai népek viharosan terjedő európai uralma, melynek hajtóereje az ariánus (szittyai) vallás volt. Az, amely a feudalizmust terjesztő pápaság fejlődését a legjobban gátolta. Ezt kellett mielőbb semlegesíteni, majd erkölcs alakító szerepét átvenni. Utána már célirányos vallási, lelki erőszakkal, (és vagy) fegyveres erővel is terjeszkedni, „tériteni” lehet. Ebben a folyamatban kapott fontos szerepet Kis Pipin és Martell Károly, valamint a Karoling-dinasztia, a jelek szerint mégiscsak létezett. Sőt, a „kitalált történelem” tanúsítja, hogy (részlegesen, de) rendkívül hatékonyan ténykedtek, hiszen csalással, pénzzel és fegyverrel takarították el az ellenfeleket. Így pl. a Meroving királyokat is „likvidálták”. Szerepük egyébként annyira fondorlatos és átmanipulált volt, hogy azt az akkori világ egyszerűen fel sem tudta fogni a (nem-) történeteket.

Ők tehát a pápaság főtámasza és fegyveres karjai voltak, így dicső és nemes múltat kellett nekik kreálni. A megoldást a pápaság a naptár-korrigálással teremtette meg. Beillesztettek ugyanis egy olyan korszakot az Európa-történelembe, ahol a nagy és hűséges Karoling királyok megmentették Európát a gonosz pogányoktól és muzulmánoktól. Előbb Martell Károly aratott hatalmas (?) győzelmet – a valószínűleg nem is létező – mórok felett, akik valójában ibériai (navarrai) avarok²⁹ voltak, akik az afrikai punok és „vandálok” utódai. Oly nép tehát, akik egyben a száli frank szikamberek rokonai voltak. (Ha valaki ezt – ma még érthető módon – nehezen hiszi el, akkor tanulmányozza figyelmesen a mai francia városok MÓR (maur,

---

²⁹ Az AVAR szó görögül abar (V és B azonos) és ebből lett hangugrással arab. Sőt az avar- abar szó kettőzéséből keletkezett a barbár. (abar-abar.) A berber sem arab volt eredetileg, hanem avar. (Besszarábia bizony Bézsa-avar ország, Boldog Arábia is Avar-ország volt.) Navarra a nőelví avarok országa volt.

mair, mor, mer, stb) neveit és magyarázza meg, honnan erednek ezek. Nézzük csak: Morbihan, Marly, Morlaix, St. Maur, Marseilles, Marilly, Marzal, Moureze, Mortain stb. Netán a katolikus hatalom keresztelte el őket mórrá (?). Ne feledjük azonban azt sem, hogy a mai Németország a keleti frankok, viszont teli vannak Hun- han- hen, hon stb. szót tartalmazó nevekkal.

Nagy Károly H. Illig szerint nem is létezett – az én kutatásaim szerint azonban igen. Az akkori pápai hamisítások alapelve ugyanis a „fél igazságok” alkalmazása volt. Ez azt jelentette, hogy a létező neveket és dolgokat kell szerepeltetni. Hamisítani csak a nekik tulajdonított történeteket volt szabad. Nagy Károly létét az avar kincsek és köztük a magyar korona elrablása kapcsán is bizonyítani lehet. Az viszont nagyon kétes, hogy N. K. uralkodása kezdetén felvette volna a katolikus vallást. A jelek azt mutatják, hogy őt nem lelkileg, hanem a hiúságán keresztül tudták megfogni. Neki ígérték ugyanis a *Világ Ura*, vagyis a Római Császár címet. A Vatikán teljes győzelme azonban nem volt egyszerű ügy. Ez ugyanis a szászok és bajorok, valamint a kárpát-medencei avarok magatartásától függött. Ha őket sikerül „megtéríteni”, magyarul bekényszeríteni őket a katolikus egyházba, akkor a pápák a frank-római császárokkal együtt valóban az akkori világ urai lesznek.

Pipin és Nagy Károly tehát minden erővel támadták és pusztították a szászokat, a bajorokat és végül a kárpáti avarokat, akik akkor belső válsággal küszködtek. (Azt hiszem ebben az időben merült fel a Kárpát-medence és a Duna-menti avar országok Morva-ország és Avaricum- Ausztria megsegítésének a gondolata a türáni testvéreknél. Úgy vélem talán ekkor kezdték toborozni azokat a törzseket, melyek hajlandók lettek volna a Duna-völgyében rendet teremteni és betelepülni. Magyarul visszaállítani a szittyá napvallás uralmát.)

Nagy Károly – ma tanított – érdemei rendkívül nagyok, hiszen hadjáratainak eredménye nagyon imponáló. Előbb legyőzte a lombardokat és olasz király lett. Ezután a szászok és a bajorok nem könnyen, de behódoltak és katolizáltak. Baján kagán avarjai azonban ellenálltak, így haddal kétszer támadtak ellenük. Az avarok szörnyű árat fizettek. A lakosság egy részét megölték és az országot kirabolták. A megmaradt törzsek és népek azonban nemcsak visszautasították a katolizálást, hanem visszatértek a napvallásra, vagyis szlávvá lettek. (Napvallás –FO = pan+ sal-lav, tehát = pán-szláv. Az a megújított szittyá vallás, melyet Cirill és Metód szerveztek. Az a vallás, amelyet később az oroszok tettek államvallásukká és a maguk nagyon hatékony politikai eszközévé.)

Az is ténykérdés, hogy a Vatikán és a nyugati püspökségek ettől a kortól lettek kincsekkel elhalmozva, holott előtte roppant szegények voltak. Az avar kincsek roppant tömegét szállították nyugatra. Ezek a frank királyokat és Vatikánt gazdagították. A későbbi magyar „kalandozások” némelyike pedig éppen ezeknek az avar, hun kincseknek a vissza hozatala végett indultak nyugatra.

Ténykérdés azonban az is, hogy a pápaság volt a hamisítások értelmi szerzője, hiszen elsősorban az ő érdekeit szolgálta Európa teljes katolizálása. Nyugati kutatóik tudni vélik, hogy maga a pápa és kancelláriája készítette el a hamisításokat. (Állítólag a Klosterneuburgi kolostorban volt a hamisító központ.) Regio-

montanus (Regino) és Freisingeni Ottó „történész” állítólag nem is léteztek. Munkáikat vagy a pápai kancellária (titkos szolgálat) vagy maga a pápa szerkesztette és írta. Jordanes közismerten elfogult munkáit is hasonló termékeknek lehet tekinteni.

A művek terjesztése – pápai parancsra – a pápi és szerzetesi organizáción keresztül kötelező volt. Ezek a levelek és krónikák pedig ma mint hiteles történelmi dokumentumok forrás-munkáknak számítanak, és velük legalizálják a kitalált történelem elképesztő hamisításait. Aligha véletlen, hogy éppen az ő írásaik démonizálták a hunokat és avarokat. Ők vitték be a köztudatba azt is, hogy Atilla egy kegyetlen és vérszomjas gyilkos volt. Ők terjesztették azokat a véleményeket is (főleg Otto és Regino), hogy a hunokat csak az különbözteti meg kutyáktól, hogy beszélni is tudnak. A szittyákat, hunokat primitív és barbár népnek állították be, kiknek házaik sincsenek, hiszen a nádasokban és odúkban laknak.

Práczi István

Atila és a hun birodalom

Erről meglehetősen keveset tudunk, mert a római limesek mögötti Európáról – fokozatosan – kialakult egy olyan kép, hogy az ott „a semmi és a senkik földje.” Ott nincsenek kultúrnépek, legfeljebb a barbár-félvad törzsek garázdálkodtak arra fele. Ennek következtében jószerint sincs hiteles vélemény arról, hogy kik is voltak a szarmaták, gepidák, longobárdok, gótok, teutonok, dákok, avarok, „pannonok” és jazigok (stb) és mit is kerestek a Medencében? A „művelt nyugat” ugyanis nem szeret arról beszélni, hogy már Krisztus előtt is egy hatalmas nép uralkodott a turáni síkságtól az Atlanti óceánig, a rómaiak által nem, vagy csak átmenetileg birtokolt térségeken. Ennek a népnek a nemzetségei pedig mind az ősi magyar nyelven beszélő különféle nemzetek voltak, kiket hiteltelenül emlegetnek a krónikák. Ilyenek voltak a gepidák, akik a római határ menti a határvédő dahák, vagy dákok < gyepű-dákok, voltak. (Ők az „ismeretlen” quad-ok, kiknek neve Fordítva³⁰ = dauq = dáq.) A sarmaták voltak a sár-matyók, az arany-„szittyák”. A nap ősi neve ugyanis a Sár (Ősár) volt. Dzsingisz kán verhetetlen serege Aranyhorda néven ismert, melynek görög neve Sir Orda, vagyis Sár H+orda, (< eredeti értelemben = Arany Gárda.) A jazigok voltak a jászok, tehát az i+jjazik -ijjazók. A pannonok viszont nap-honiak voltak. (Pan-non –FO = nap-hon, akár a Nippon is a naphont jelent.) Az ő másik nevük volt az avar, mór, szavar (szabir) nép, kikről a dunántúli „főfolyók” el vannak nevezve. (Rába –FO = abar- avar, a Dráva –FO = avard = avar folyó, akárcsak a „cseh” Morava és a „Jugoszláv” Morava, vagyis a Mór-Avar folyók. Hiszen a Mura = a Múr, Mór folyó, akárcsak a Maros, amely < Móros. Stb.)

Európában és a Kárpát- Medencében tehát a krisztusi kor táján fokozatosan alakult ki egy új nagyhatalom, melynek népei mind magyarul beszéltek. A harmadik

---

³⁰ Az őseink rovásírása jobbról- balra haladt és csak a mássalhangzókat írták. A mai "fordítva" szó /=a továbbiakban -FO=/ a régi jó irányt jelentette. Most a közérthetőség kedvéért a Fordítva- megjelölést használok.

évszázadban azután megjelent egy tehetséges dinasztia, melynek őse Balambér, kinek fia Mundzuk és unokái Atilla, valamint testvére Bluda volt. Ők mind „kánok, vezérek” voltak, és ősi istenneveket viseltek, így megfejtésük nem nehéz: Balambér = Bál-„ember”, vagyis maga a Bál-istennő fia, tehát hun volt. A Mundzuk név a férfi istent jelentette. Mun-dzuk = Mén-djuk (dug), tehát a nemző isten. (Az angol isten God- (gúd), -FO = Dúg, dugó. De az angol herceg (here-égi) = duke- (djúk) = dúg. Akár csak a nagy asszír király Gudea, -FO = a Dug = a Dugó, a férfi isten. Dukasz Mihály bizánci császár, szintén Dukós- dugós nevet visel, mint a velencei Doge = Duge < Dugó.) Magától értetődően az Atilla név is isteni, mert az Atya-Ló = a férfi isten címet viselte. Testvére Buda, vagy helyesebben Bleda= Bél-da, pontosabban a Béled- Bálod, a Bál- istened nevet kapta.

Atilla volt az, aki a négyszázas évek első felében egyesítette a magyarul beszélő nemzeteket a Kaukázustól – a Turáni síkságtól az Atlanti óceánig. A vezérek tehát ősi szokás szerint Vérszerződést kötöttek és nagykánna (nagyfejedelemnek) a hunok vezérét Atillát választották meg. A szerződő népek ezentúl a fejedelem népének a nevét használták és így „hunok lettek”. (A hét törzs is csak Árpád megválasztása után lett „magyar”.)

A hunok új birodalmának azonban volt egy „kellemetlen” velejárója. Az ősi napvallásuk nagyon közel állt a menicheusok és nesztoriánusok krisztusi vallásához, tehát nem szerette a zsidó-kereszténységet. A zsidó-keresztények viszont gyűlölték Atillát és utálták a hunokat. Atilla Hun Birodalma ugyanis megakadályozta a római katolikus egyház egyre keményebben szerveződő politikai hatalmának a kialakulását. Főként azzal, hogy legyőzte a volt római birodalom utódállamait, így alárendeltségébe kerültek a római- és bizánci császárságok, akik Atilla adófizető hűbéresei lettek. Atilla aki maga is „papkirály”, tehát vállás-fő is volt, megakadályozta a „keresztény vallás”, pontosabban a római-katolikus klérus politikai, (azaz királycsináló) hatalmának kialakulását. Ennek okán a Pápa mindent megtett a hunok és Atilla elbuktatása érdekében.

Ő volt az, aki Marciánus bizánci császárt és Aetiust, a római „kormányzót” és hadseregarancsnokot rávette, hogy a nyugati frankok segítségével buktassák meg Atillát. Ez ugyan nem sikerült, mert a Catalanaumi csatában (i.e. 451) meghalt a frank király és az összeesküvés elbukott. Ezután Atilla a Pápa ellen indult hadaival. Az Alpokon, a Dunán, Rajnán és Pón átkelve tavasszal már Mantua előtt volt, ahol I. Leo pápa könyörgésére (Talán inkább régi barátjának Aetiusnak, a római hadak fővezérének a szavára) elállt a bosszútól, és megkímélte Rómát és Marciánust.

Atillát néhány év múlva megölték és a Római Birodalom végleg két részre szakadt. A nyugati részében, a Nyugat-római Birodalomban hatalomra jutott Katolikus Egyház pedig azonnal írtó-hadjáratot indított a hunok ellen. A hunokat a katolikus egyház krónikáiról (történelmesei) „eltüntették”, hiszen a hun-avar nép nevét nem volt szabad kiejteni és a hunokról csak a legrosszabbat volt szabad (kőtelező) szólni és írni. Miközben természetesen, mint eretnek és pogány írásokat, mindenféle megsemmisítették (felgyújtották, elégették) a rovásírásos könyvtárakat és betiltották a magyar nyelvet és a rovásírást. Nem véletlen, hogy a leggyalázatosabb rémhíreket a ma „mértékadónak sugallt” katolikus püspökök és főpapok terjesztet-

ték. Ma is rájuk – *mint korabeli hiteles forrásokra* –, hivatkoznak a nyugati történészek.

Ennek a „dezinformációs” stratégiának volt része Atilla *elsárkányosítása*. A-tilla ősi címe a Sárkán, az *Aranykán* volt. (Kína ősi címere tehát nem az utá-latos hüllőt, az emberevő sárkányt, hanem a Napistent magát, a *Sár-Kánt* ábrázolja. Ennek megfelelően a hun katonák egyik jelvénye is a sárkány lett.) A hunok buká-sa után viszont az Atillai Sárkánból, szüzeket, gyerekeket és öregeket faló, gyilkoló és tűzokádó szörnyeteg, vagyis egy gyűlöletes sárkány lett. A Nap-isten Atilla te-hát „népellenséggé” vált. A népese igazsága persze azonnal hozzátette, hogy o-lyan hétfejű sárkány, kinek hiába vágják le a fejét, mert azonnal kinő, hiszen hal-hatatlan (vagyis < isten).

Így lett Atilla az isten ostora is. Az istenség ősmagyar neve valaha az *Őstér* (S-T-R) volt, melynek sok más olvasata is van. Az első *Őstér* a csillagvilág, hiszen a csillag = (ang) *Star* és (ném) = *Stern*, ami *Astar* < *Őstér* értelemmel bír. Innen e-red a bibliai Astarte istennév is, de *Astir* (ang) = fenn, a magasban, és a sólyom (=turul) spanyolul az = *astor* is. Valaha a Duna ősi neve is *Ister* (S-T-R) < v+ íztér volt. Ámde magyarul is van még néhány olvasata: **1.** = *Isten*. (A rovásírás R-betűje = N, így pld. here = henyé, nedves = redves, és Ister = Isten.) **2.** = *Az ostor; vagy ustor* (S-T-R) = a terelő és fenyítő eszközt jelent, így Atilla a „bukása” – a megölé-se – után, a Sárkán = *Napisten fia* rangja helyett, ami az *Őstér-fiát* jelentette, egy-részt sárkány, másrészt az „Isten ostora” lett, vagyis a keresztények üldözője és gyilkosa.³¹

---

³¹ A fenti szófejtéseket nem áll módomban részletesen végigvinni. Ezek teljes igényű kibontással megtalálhatók a „Magyar az Isten”, vagy a „Minek Nevezzelek” c. könyveimben.